

ת"פ 12668/02/20 - מדינת ישראל נגד מוניר מצארווה

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 12668-02-20 מדינת ישראל נ' מצארווה (עציר)

בפני כבוד השופטת תמר שרון נתנאל

המאשימה מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז חיפה פלילי ע"י ב"כ

עו"ד יניב זוהר

נגד

הנאשם

מוניר מצארווה

ע"י ב"כ עו"ד זאב אלוני

הכרעת דין

1. בכתב האישום שהוגש בתיק זה הואשם הנאשם בעבירות של **חבלה בכוונה מחמירה** - עבירה לפי סעיף 329(א)(1) + (2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); **החזקת סכין שלא כדין** - עבירה לפי סעיף 186 לחוק העונשין ו**מעשי פזיזות ורשלנות** - עבירה לפי סעיף 338(1) לחוק העונשין.

זאת - על פי עובדות כתב האישום, כדלקמן:

(1) בין הנאשם לבין עבד אבו מוח (להלן: "**המתלונן**") קיימת הכרות קודמת. בין המתלונן לבין אחיו של הנאשם, קיים סכסוך.

(2) בבוקר יום 24.1.2020 בסמוך לאחר השעה 09:00, נהג המתלונן את רכבו, טנדר אפור תוצרת חברת מיצובישי (להלן: "**רכב המתלונן**") מביתו בבאקה אל ערביה לכיוון אורווה סמוכה, על מנת להאכיל את אחד הסוסים במקום. סמוך לאחר יציאתו של המתלונן מהבית, הבחין בו הנאשם, כשהוא נוהג ברכב מזדה 3 אפור שמספרו 48-245-58 (להלן: "**המזדה**"), ונסע מאחורי המתלונן. בשלב מסוים, נעמדו המתלונן והנאשם, עם רכביהם, זה לצד זה, ולאחר חילופי דברים ביניהם, עזבו את המקום. המתלונן המשיך בדרכו לאורווה, ומשם למקום עבודתו באיזור התעשייה בבאקה אל גרביה (להלן: "**מקום העבודה**").

(3) סמוך לסופרמרקט "תאופיק" בבאקה על ערביה, הנאשם עצר עם רכבו. בדרכו למקום העבודה, חלף המתלונן על פני הנאשם, אז החל הנאשם שוב לנסוע אחריו. המתלונן, שחש מפני הנאשם, התקשר למשטרת ישראל במוקד 100 ודיווח להם, בשעה 09:42, שרכב המזדה נוסע אחריו ונהגו מאיים עליו. זמן קצר לאחר האמור, עצר הנאשם בצד הדרך בשל תקלה ברכבו, זאת בסמוך למסעדת "בונז'ור" ופלאפל "דאבור".

(4) בשלב זה, הנאשם יצר קשר עם חברו נסים מגדלה (להלן: "**נסים**") וביקשו לאסוף אותו מהמקום בו נתקע עם רכבו. זמן קצר אחר כך, הגיע נסים עם רכבו, ג'יפ תוצרת חברת BMW (להלן: "**הג'יפ**"), אסף את הנאשם, והם נסעו לכיוון איזור התעשייה (להלן: "**הנסיעה**").

(5) בהמשך, במהלך נסיעתם, הבחין הנאשם ברכבו של המתלונן נוסע לפני הג'יפ, וביקש מנסים לסמן

למתלונן לעצור. בעקבות האמור, בסמוך לצומת שברא בבאקה על ערביה, עצר המתלונן את רכבו, ואף נסים עצר את הג'יפ לבקשת הנאשם. בשלב זה, הנאשם ירד מהג'יפ כשהוא אחוז חלק ממסילת ברזל משוננת של שער (להלן: "**הברזל המשונן**" או "**הברזל**") וניגש במהרה לעבר רכבו של המתלונן. המתלונן בהבחינו בנאשם יצא גם הוא מרכבו, אז ניסה הנאשם לתקוף את המתלונן באמצעות החפץ.

(6) המתלונן התחמק מפגיעת החפץ, הדף את הנאשם, כשבד בבד נסים ניגש להפריד בין המתלונן לנאשם. בשלב זה, שלף הנאשם סכין אותה נשא שלא כדין בכיס מכנסיו, ודקר באמצעותה את המתלונן מספר דקירות בפניו ובצווארו בכוונה להטיל בו נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה שלא כדין וגרם לו לחתכים עמוקים באזור הלסת, לחי ואוזן ימין.

(7) מיד לאחר מכן נכנס הנאשם למושב הנהג בג'יפ ללא רשותו או הסכמתו של נסים. המתלונן ניגש אל הג'יפ כשהוא פצוע ומדמם והחלו חילופי דברים בינו לבין הנאשם, שהניע את הג'יפ על מנת להימלט מהמקום. נסים תפס בנאשם, וניסה להוציאו ממושב הנהג, אולם הנאשם פתח בנסיעה בג'יפ בעוד נסים עולה אל המושב האחורי בג'יפ, ודרס את רגלו. בשלב זה, הנאשם נמלט ממקום האירוע בג'יפ בנהיגה מהירה ומסוכנת במשך מספר דקות, באופן שלא תאם את תנאי הדרך עד שעצר את הג'יפ, יצא מהג'יפ והמשיך את בריחתו באופן רגלי. כל זאת עשה הנאשם בדרך נמהרת או רשלנית שיש בה כדי לסכן חיי אדם או לגרום לו לחבלה.

(8) כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלונן חתך בעומק 2 עד 3 ס"מ בצוואר מימין, הנמשך מאזור ההליקס והאנטי הליקס לאזור רטרואוריקולרי ונמשך לאורך 1 ס"מ מתחת לקו המנדיבולה עד לאזור אמצע הדרך בין זווית הלסת לאזור סב מנטלי והוא חושף בזווית את בלוטת הפרוטיס. המתלונן אושפז מיום 24.1.2020 ועד ליום 27.1.2020 ונזקק לתפרים, החדרת נקז לחתך בצווארו, טיפול אנטיביוטי ונטילת משככי כאבים.

(9) במעשיו המתוארים לעיל גרם הנאשם למתלונן חבלות חמורות באמצעות סכין וכן ניסה לחבול בו באמצעות החפץ, כל זאת בכוונה להטיל בו נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה שלא כדין. כמו כן, הנאשם החזיק סכין מחוץ לתחום ביתו או חצריו ולא הוכיח כי החזיקו למטרה כשרה ונהג רכב בדרך נמהרת או רשלנית שיש בה כדי לסכן חיי אדם או לגרום לו חבלה.

תשובת הנאשם לאישום

2. בתשובתו לכתב האישום, אשר הוגשה בכתב, בישיבת יום 29.6.2020 ואושרה על ידי הנאשם בישיבה זו (סומנה נא/1), טען הנאשם, לפי סעיפי כתב האישום, כדלקמן:

(1) **מוכחש כפי המתואר.** כן קיימת הכרות שטחית והייתה למתלונן בעיה מסוימת עם אח הנאשם בעבר.

(2) **מוכחש כפי המתואר** - הנאשם לא נסע במתכוון מאחורי מכוניתו של המתלונן, אלא כחלק מנתיב נסיעתו שלו. חילופי הדברים היו הדדיים והמתלונן נקט בשפה ושפת גוף מאיימת ומגדפת. כל הנוגע לנתיב נסיעתו של המתלונן - **מוכחש מחוסר ידיעה.**

(3) **מוכחש כפי המתואר.** הנאשם לא נסע במתכוון אחרי המתלונן.

(4) **מוכחש כפי המתואר. מוסכם** - יש להדגיש כי נסעו לכיוון איזור התעשייה מכיוון שנסים היה צריך להיות שם לצורך תיקון שער ברזל ולכן נסע עם מסילת הברזל.

(5) **מוכחש כפי המתואר.** הנאשם והמתלונן ירדו ביחד מהרכבים, והחפץ שהחזיק הנאשם בידו היה גם כך ברכב, לצורך תיקון השער, והנאשם החזיק אותו בידו זאת כי חשש מהמתלונן שהוא אדם גדול גוף וחזק - בעוד הנאשם קטן גוף. הנאשם לא תקף את המתלונן באמצעות החפץ אלא רק ניסה להדוף את המתלונן שניסה לפגוע בו.

(6) **מוכחש כפי המתואר.** המתלונן לא "הדף" את הנאשם, אלא הטיח אותו בחזקה לרצפה ותקף אותו במכות אגרופים ובעיטות לכל חלקי גופו. הנאשם היה חסר אונים, מוטח על הקרקע וסופג מכות, ובשלב זה ביצע אקט של הגנה עצמית על ידי כך שהתרומם מהרצפה שהוא אוחז חפץ חד שמצא על הקרקע, והודף עמו את המתלונן שלא במטרה לגרום לו לפגיעה קשה, אלא בכדי להדוף אותו ממנו - וכך גם היה.

(7) **מוכחש כפי המתואר.** מיד לאחר האירוע, המתלונן ניסה להגיע שנית אל הנאשם במטרה לתקוף אותו, רץ אליו אחוז אמוק, כאשר הוא מרים מהקרקע חפץ בכדי לפגוע בנאשם. או אז, הנאשם אשר לא רצה להמשיך את העימות, החליט לברוח מהמקום ובכך לסיים את האירוע, בשום שלב הוא לא דרס את רגלו של נסים, וכמובן שלא נגרם לנסים כל נזק.

(8) **מוכחש כפי המתואר - מוכחש מחוסר ידיעה.**

(9) **מוכחש.**

הראיות

3. הראיות המרכזיות מטעם התביעה הן סרטון האירוע, אשר צולם במצלמות אבטחה וכן עדויותיהם של המתלונן ושל חברו של הנאשם מר **נסים מגדלה** המכונה חמודי (להלן: "**נסים**"). כן הובאו ראיות בנוגע לחבלות שנגרמו למתלונן באירוע ונשמעה, בעניין זה, עדותו של ד"ר צחי אייזר, רופא חדר המיון אשר חתום על התיעוד הרפואי מבית חולים הלל יפה, אליו הובא המתלונן לאחר האירוע.

מצד ההגנה העיד הנאשם בלבד.

האירוע ותמצית המסקנות

4. האירוע, בגינו הואשם הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, מתואר החל מסעיף 5 לכתב האישום (להלן: "**האירוע**"). האירוע (אשר תועד בסרטון) התרחש סמוך לצומת שברא, שבבקה-אל גרביה, שם עצר המתלונן

את רכבו, לאחר המפגשים הקודמים עם הנאשם, המתוארים בסעיפים 2-4 לכתב האישום. נסים והנאשם, שנסעו אחרי רכבו של המתלון, עקפו אותו ועצרו את הג'יפ לפני רכב המתלון, הנאשם יצא מהרכב כשבידו הברזל המשון וניגש לרכבו של המתלון ומכאן התפתח האירוע.

לאחר מכן ברח הנאשם מהמקום, כשהוא נוהג בג'יפ, בנהיגה פרועה, אשר היה בה כדי לסכן חיי אדם או לגרום לו לחבלה.

בגרסתו האחרונה, שנשמעה בעדותו בבית המשפט (ולגרסאותיו השונות עוד אשוב) מודה הנאשם שהוא ביקש מנסים לסמן למתלון לעצור, שהוא יצא מהג'יפ כשבידו הוא אוחז בברזל המשון (אותו הוא מכנה "מקל") והלך לעבר המתלון, אשר ישב ברכבו. ב"כ הנאשם אינו מכחיש שהנאשם הוא זה אשר גרם לפציעות בצווארו ובפניו של המתלון, אך לטענתו, הנאשם לא התכוון לחבול במתלון, אלא פעל מתוך הגנה עצמית, או בנסיבות הקרובות לסייג זה וכי, מכל מקום, אין מדובר בחבלה חמורה בכוונה מחמירה אלא, לכל היותר (ככל שטענת ההגנה העצמית לא תתקבל) מדובר בפציעה, עבירה על סעיף 334 לחוק העונשין ביחד עם סעיף 335(א)(1) לחוק.

הנאשם מכחיש שהוא נהג באופן פרוע שיש בו כדי לסכן אחרים וטוען שרק בהתחלה הוא נסע "קצת מהר".

5. אומר כבר כעת כי, מהנימוקים שיפורטו לעיל, לא קיבלתי את גרסת הנאשם ואת טענות ההגנה שבפיו. נסיבות האירוע, כפי שהן עולות מכל החומר אשר בפניי לרבות, ואולי במיוחד, מהסרטון, מצביעות על כך שהנאשם חפץ בעימות עם המתלון (על רקע סכסוך), כי אין מדובר בהגנה עצמית וכי הנאשם התכוון לחבול במתלון חבלה חמורה, כפי שעשה בפועל ואף עזב את המקום בנהיגה פרועה ונמהרת.

ההתרחשויות באותו יום, עובר לאירוע

6. ההתרחשויות לפני האירוע מצביעות על כך שהנאשם חיפש עימות עם המתלון. אמנם, המתלון לא ברח מעימות עם הנאשם, כפי שיכול היה לעשות, אולם היוזמה לעימות באה מצד הנאשם.

מעדויות שני הצדדים - המתלון והנאשם, עולה שבאותו יום, עובר לאירוע הם "נפגשו" מספר פעמים, באופן ובהזדמנויות המצויות בסעיפים 2-4 לכתב האישום, אלא שכל אחד מהם מתאר את המפגשים באופן אחר, מנקודת מבטו הוא.

7. מפי הנאשם וסנגורו התברר כי לכל אשר התרחש בין הצדדים קדם רקע של סכסוך בין המתלון לבין **ראיד**, אחיו של הנאשם (להלן: "**ראיד**"). לטענת הסנגור, המתלון ניסה לשרוף את חנות התכשיטים של ראיד והיכה אותו ואף הופצו שמועות בפייסבוק (עליהן לא התרתי לשאול). המתלון אישר שהוא נחקר במשטרה בנוגע לריב שהיה בינו לבין ראיד, בגין תלונה על תקיפה שהגיש נגדו ראיד וטען שהתיק נסגר. המתלון הכחיש שהוא נחקר בחשד לשריפת חנות התכשיטים.

8. ניתן, אפוא, לקבוע כי הייתה איבה הדדית בין הצדדים וסביר שאיבה זו גרמה לכל אשר התרחש באותו יום ביניהם.

9. מהראיות עולה שהמפגש הראשון בין הצדדים התרחש בדרכו של המתלון להאכיל את סוסתו. אותה עת נהג הנאשם ברכב המזדה כשלידו יושב נוסע, שבעדותו של הנאשם התברר שהוא חברו של הנאשם - **מג'די אבו מור** שמו. (להלן: "**מג'די**") הנאשם עקף את רכב המתלון, עצר את המזדה במקביל אליו וגם המתלון עצר את רכבו. אין מחלוקת שבשלב זה ניסה הנאשם לצאת מהמזדה. לדברי הנאשם, הוא רצה לצאת כדי להבין מה המתלון רוצה ממנו ולמה הוא דיבר אליו, כפי שדיבר, אך מג'די תפס את ידו ומנע ממנו לרדת מהרכב.

לדברי המתלון הוחלפו ביניהם מילים. הנאשם שאל את המתלון "**מה אתה עיוור?**" והמתלון השיב לו, לדבריו: "**סע לשלום**". לדברי הנאשם הוחלפו ביניהם מילים קשות יותר.

10. כל אחד מהצדדים טוען שהאחר פעל על מנת ליצור מפגש ביניהם; המתלון טוען שכרבע שעה לאחר המפגש הנ"ל, כאשר הוא חזר מהאכלת הסוסה, הוא הבחין ברכב המזדה חונה ליד סופרמרקט "תאופיק", חציו על הנתיב וחציו על החניה וראה את הנהג (אותו לא זיהה באותו רגע) עושה תנועה בידו. לדבריו, הוא ראה נשק בידו של הנאשם, אשר עשה "תנועה של נשק".

המתלון טוען, שידוע שאיזור התעשייה סגור ביום שישי ומכך הוא מבקש להסיק שהנאשם משקר בעניין זה ושהנאשם חיפש אותו ואילו הנאשם טוען שהמתלון הוא זה שחיפש אותו כדי להתעמת איתו.

11. לדברי המתלון, על מנת שלא לפגוש שוב בנאשם הוא המשיך בנסיעה ובמקום לפנות בכיכר ימינה - לכיוון העסק שלו, שם נמצאת גם "השכונה שלהם" (היינו - השכונה בה מתגוררים הנאשם ומשפחתו ובה נמצא עסקו) הוא פנה שמאלה כדי למנוע חיכוכים נוספים. בהמשך הוא הבחין, שוב, שהמזדה, בה נהג הנאשם, נוסעת אחריו. הוא טלפן לאשתו שאמרה לו לחזור הביתה, אך הוא לא עשה כן, ללא שהיה בפיו הסבר מדוע לא נסע לביתו, על מנת למנוע חיכוך עם הנאשם.

לאחר מכן, בעוד הנאשם נוסע אחריו, התקשר המתלון שוב לאשתו וגם למשטרה אשר, לדבריו (שלא אומתו) הייתה אתו על הקו משלב זה ועד לאירוע. בשיחה עם מוקד המשטרה (תמליל **ת/8**) אמר המתלון "**יש מישהו מאיים עליי בנשק ונוסע אחריי**", ציין את סוג הרכב (מזדה אפורה) ומסר גם את מספר הרישוי של רכב המזדה. בהמשך השיחה אמר המתלון שהרכב שנסע אחריו עצר ליד פלאפל דבור. השוטרת מהמוקד ניתקה ואמר שמישהו אחר יתקשר. לא התקיימה שיחה נוספת.

בשלב מאוחר יותר, אירעה תקלה ברכבו של הנאשם, בעקבותיה הוא הזעיק את נסים, ממנו רכש הנאשם את המזדה, על מנת שיתקן אותה. נסים הגיע למקום, בג'יפ שלו ולאחר שלא עלה בידו לתקן את התקלה הוא אסף את הנאשם לג'יפ וביחד נסעו לאזור התעשייה, על מנת לתקן את הברזל המשון שהוא מסילת ברזל של שער שנסים היה

צריך לתקן. האירוע אירע לאחר שהנאשם ונסים חזרו מאיזור התעשייה.

12. בשלב זה הבחין הנאשם, בדרך מקרה, שהמתלון נוסע ברכבו, לפניו, ונסע אחריו.

אין מחלוקת שהנאשם ביקש מנסים לסמן למתלון שיעצור את רכבו ושבעקבות כך עצר המתלון את רכבו בצומת שברא, שם אירע האירוע. כאמור, המתלון בחר שלא להמשיך בנסיעה ועצר את הרכב סמוך לצומת שברא, שם אירע האירוע.

המתלון לא יכול היה לספק הסבר סביר מדוע, כאשר ראה שהנאשם נוסע אחריו, הוא לא נסע לביתו או לתחנת המשטרה. לדבריו, הוא היה בלחץ ולא תפקד וכך אמר: **"יש דברים אי אפשר להסביר. אתה בלחץ, נקודה. למה התקשרתי לאשתי לפני המשטרה? [...]** למה לא נכנסתי למשטרה?.. זה דברים שאתה עושה".

13. ניתן לקבוע, שהמתלון יכול היה להתחמק ממפגש עם הנאשם; הוא יכול היה לנסוע לביתו, לעסקו או לתחנת המשטרה ולא להסתובב זמן כה רב ביישוב. הוא אף יכול היה שלא לעצור את רכבו כאשר נסים סימן לו לעצור. מסיבות השמורות עמו הוא לא נהג באף אחת מהדרכים הנ"ל, ואף עצר את רכבו בצומת שברא, על אף שיכול היה להניח שהנאשם מסמן לו לעצור שלא על מנת לחלק לו מחמאות. אולם, אין בהתנהלותו זו של המתלון, כדי להפחית מאחריותו של הנאשם לאירוע.

אציין כי המתלון העיד, שכאשר הוא עצר את רכבו בצומת שברא, הג'יפ עקף אותו וחסם את דרכו. הנאשם ונסים טוענים שנותר די רווח בין הג'יפ לבין רכב המתלון ושהמתלון יכול היה לנסוע מהמקום. מצפיה בסרטון ניתן לראות שנסים החנה את הג'יפ באלכסון, לפני רכב המתלון ונראה, לכאורה, כי לא נותר מרווח גדול, אולם בשל זווית הצילום לא ניתן לקבוע ממצא ברור בעניין זה. מכל מקום, אין לשאלה זו כל חשיבות, שכן מלכתחילה עצר המתלון את רכבו מרצונו ואף המקום שמאחורי רכב המתלון היה פנוי כך שאילו רצה המתלון הוא יכול היה לנסוע מעט לאחור ולעזוב את המקום.

14. המתלון אכן לא התחמק מהנאשם, אולם מהראיות עולה, **שהנאשם** היה זה שחיפש עימות עם המתלון - החל מהמפגש הראשון ביניהם באותו יום, במהלכו עקף הנאשם (שנהג במזדה) את רכב המתלון וניסה לצאת מהמזדה ורק חברו שישב לידו עצר אותו, דרך חילופי הדברים ביניהם, המתוארים לעיל, דרך נסיעת הנאשם אחרי המתלון לאחר שהבחין במתלון נוסע לפניו, דרך יוזמתו לסמן למתלון לעצור וכלה בעצירת הג'יפ לפני רכב המתלון ויציאת הנאשם מהג'יפ כשהברזל המשונן בידו, בהליכה מהירה לרכב המתלון.

האירוע

תמצית גרסת המתלון לאירוע

15. בעדותו הראשית סיפר המתלונן שהוא יצא מרכבו רק כאשר הנאשם כבר היה קרוב לחלון הנהג, כשבדיו הברזל המשונן. לדבריו, הוא ירד מהרכב על מנת להתגונן מפני הנאשם ואז הנאשם נתן לו מכה בכתף. הוא כופף את הנאשם, הכניס את רגלו בין רגלי הנאשם והשכיב אותו על הארץ, כדי שלא יכה אותו. באותו זמן תפס אותו מישהו מאחור, הוא הסתובב וראה שזה נסים. המתלונן דחף את נסים ואמר לו שיעזוב אותו ואז הרגיש משהו, אך באותו רגע הוא לא ידע שנדקר (כלשונו). הוא ראה את הנאשם בורח לכיוון הרכב, הרים את הברזל המשונן שנפל מידו של הנאשם ורדף אחריו, אך התמוטט.

המתלונן אישר שהוא התגבר על הנאשם והשכיב אותו אך הכחיש בתוקף שהוא "פוצץ את הנאשם במכות".

16. המתלונן הצביע בסרטון על כך שכאשר נסים הפריד ביניהם, הנאשם עדיין החזיק במקל וטען שהוא היה בסכנה מצד הנאשם ולכן היה צריך לנטרל אותו. לדבריו, הוא החזיק לנאשם את הידיים ותפס אותו כדי שלא ייתן לו מכות, אך לא בעט בו.

גרסתו של הנאשם לאירוע

17. גרסתו של הנאשם לאירוע השתנתה חדשות לבקרים;

בהודעותיו במשטרה הכחיש הנאשם כל קשר לאירוע ולפציעה שנגרמה לנאשם וסיפר סיפור שלם על נוכחותו במקום, על אדם אחר עם קפוצ'ון, שתקף את המתלונן ועל כך שהוא ונסים (אותו הוא מכנה חמודי) הפרידו ביניהם. לדבריו, הוא הבין שהתוקף בא "מהשטחים".

בתשובתו לכתב האישום טען הנאשם שהוא הדף את המתלונן עם חפץ חד שהוא מצא על הקרקע. לדבריו, בעודו מוטח על הארץ, סופג מכות וחסר אונים, הוא "ביצע אקט של הגנה עצמית על ידי כך שהתרומם מהרצפה כשהוא אוחז חפץ חד שמצא על הקרקע, והודף עמו את המתלונן שלא במטרה לגרום לו לפגיעה קשה, אלא בכדי להדוף אותו ממנו - וכך גם היה" [ראו סעיף 2(6) לעיל].

בעדותו בבית המשפט שמענו גרסה שלישית: הפעם, החפץ שהוא הרים מהארץ היה מקלף צהוב של כבלי חשמל שנפל לו מהכיס(להלן: "המקלף"). לדבריו, מדובר במקלף אשר שייר לו ואשר משמש אותו בעבודתו, כחשמלאי, לשם קילוף הבידוד מחוטי חשמל ובשל מקצועו הוא נושא עמו את המקלף כל הזמן. הפעם המקלף היה בכיס הג'קט שלבש ובזמן האירוע הוא נפל מכיסו על הארץ.

18. בבית המשפט הודה הנאשם שהוא שיקר בחקירותיו במשטרה וטען שהוא הרחיק עצמו מהאירוע, מתוך פחד. לדבריו: "הרחקתי את עצמי. אמרתי לו שהייתי, כן, הייתי וניסיתי להפריד ביניהם, היה קטטה בין עבד ועוד מישהו, משטחים וזה. אבל איך שסיפר לי החוקר רציתי להרחיק את עצמי, פחדתי בהתחלה, אני רציתי להרחיק את עצמי, כי על מה שדיברו, כאילו בחקירות מה שהם דיברו ומה שהם עשו בחקירות זה לא משהו, לא דמיינתי את זה. אני לא עשיתי

דבר כזה, אני לא התכוונתי לעשות דבר כזה".

19. להלן עיקרי גרסתו של הנאשם לאירוע, כפי שנשמעה לראשונה בבית המשפט: לאחר שחזר עם נסים מאזור התעשייה, הוא הבחין ברכב המתלונן נוסע לפניו. הוא נסע אחריו ואמר לנסים לצפור על מנת שהמתלונן יעצור בצד. המתלונן עצר בצד (בצומת שברא) ונסים עצר את הג'יפ לפני רכב המתלונן. הנאשם ירד מהרכב וראה את "המקל" (הברזל המשונן) על רצפת הג'יפ, ליד רגליו. הוא לקח את הברזל המשונן וירד מהג'יפ. לדבריו, הוא לקח את הברזל כאמצעי זהירות: **"ליתר ביטחון, אם קורה משהו אני אגן על עצמי"** וזאת - מאחר שהוא מכיר את המתלונן ויודע שהוא **"בן אדם לא קל"** והוא קילל אותו פעמיים באותו יום.

לדבריו, עוד טרם הגיע לדלת רכבו של המתלונן, המתלונן פתח את הדלת ירד מהרכב, תפס את הנאשם, השכיב אותו על הארץ והחל להכותו. הנאשם אף טען שהמתלונן לקח את "המקל" מידיו והתחיל להרביץ לו. נסים נכנס ביניהם כדי להפריד. הנאשם הצליח לברוח מהידיים של המתלונן וראה על הארץ את המקלף, שנפל לו מהכיס. הוא הרים את המקלף בידו השמאלית ורצה לברוח, אך לא הצליח כי המתלונן התגבר על נסים, תפס את הנאשם בכתפו השמאלית ורצה למשוך אותו לכיוון שלו.

לדברי הנאשם, הוא עשה תנועה עם ידו האוחזת במקלף כדי להתרחק מהמתלונן. הוא הדגים את אופן הנפת ידו - בסיבוב למעלה ולאחור. לדבריו: "... לא הנפתי לכוון לעשות מכה או משהו, עשיתי ביד והוא תפס אותי מפה, כאילו שיעזוב אותי והלכתי". בהמשך אמר: "אני לא יודע אם מאחור, מהצד ככה, יודעת מה, כאילו להרחיק אותו ולברוח, שיעזוב אותי ולברוח." לקראת סוף חקירתו הנגדית אמר הנאשם שהוא הניף את ידו מספר פעמים.

20. מאחר שזו הפעם הראשונה בה נשמעת גרסת הנאשם (שלטענתו היא הגרסה הנכונה) ראוי להביא את תיאור האירוע על ידו, כלשונו:

"לקחתי את המקל וירדתי כי אני בהתחלה הייתי מפחד ממנו מה הוא עבר 2 פעמים וקילל אותי וזה ואני יודע, אני מכיר אותו, הוא בן אדם לא קל, אני לקחתי את זה כאילו ליתר ביטחון אם קורה משהו אני אגן על עצמי. עוד לא הגעתי לרכב, עד שהגעתי רחוק, רואים את זה בסרטון, עד שהגעתי לרכב מקדימה, עוד לא הגעתי לדלת. הוא פתח את הדלת, ירד, תפס אותי מפה, שם רגל מאחורה והשכיב אותי על הרצפה והתחיל לתת לי מכות ואז גם לקח את המקל מהיד שלי והתחיל להרביץ לי, חמודי נכנס ביננו רצה כאילו להפריד ממנו. רצה להפריד ממנו, הוא גם התגבר על חמודי. עכשיו איך שאני כאילו הצלחתי לברוח מהידיים שלו, על הרצפה הייתי, פתאום אני מסתכל על הרצפה שנפל לי (לא ברור). היה לי, תמיד שאני יוצא יש לי מברג, יש לי את המקלף של הכבלים, זה כמו סכין, מקלף של כבל [...] וגם הוא [מתכוון למתלונן] אמר שהיה לו משהו צהוב ביד שלו, זה המקלף, צהוב. עכשיו, אני שם אותו בכיס, היה חורף היה ז'קט, שמתי אותו בכיס פה, עכשיו כשהשכיב אותי והתחיל לתת לי מכות וזה מהתזוזות פתאום איך שאני קמתי שמתי את היד שלי על הרצפה, לקחתי את המקלף ובאתי לברוח. המקלף כאילו תפסתי אותו ביד שמאל. באתי לברוח. אני לא הצלחתי לברוח, אני רואה שהוא מתגבר על חמודי גם והוא תפס אותי מפה, רצה למשוך אותי לכיוון שלו והוא צועק וזה, אני עשיתי ביד שלי ככה, יעני מה זה ככה? אתה יודע, להתרחק ממנו, וברחתי לכיוון הג'יפ. ישבתי בג'יפ..."

כב' הש' שרון נתנאל: העד הדגים הנפה של היד בסיבוב למעלה.

עו"ד זוהר: ואחורה, אולי חשוב להגיד.

כב' הש' שרון נתנאל: למעלה ואחורה, כן. נכון.

העד, מר מצארווה: הוא תפס אותי מפה, מצד שמאל.

כב' הש' שרון נתנאל: כן, הבנתי.

העד, מר מצארווה: כן, אני עשיתי ביד שלי ככה.

כב' הש' שרון נתנאל: ביד שעבד תפס אותך אתה הנפת אותה ככה לאחור.

העד, מר מצארווה: כן.

כב' הש' שרון נתנאל: למעלה ולאחור.

העד, מר מצארווה: כן.

כב' הש' שרון נתנאל: זה מה שעשית.

העד, מר מצארווה: כאילו, לא הנפתי לכוון לעשות מכה או משהו, עשיתי ביד והוא תפס אותי מפה, כאילו שיעזוב אותי והלכתי.

כב' הש' שרון נתנאל: הבנתי. הוא תפס אותך בכתף ואז אתה הנפת את היד שהחזיקה,

העד, מר מצארווה: כן, הוא החזיק,

כב' הש' שרון נתנאל: תקשיב, אני רוצה להבין מה אתה אומר. הוא תפס אותך בכתף ואז את היד שהחזיקה במקלף הצהוב אתה הנפת ככה, למעלה ולאחור.

העד, מר מצארווה: כן.

העד, מר מצארווה: אני לא יודע אם מאחור, מהצד ככה, יודעת מה, כאילו להרחיק אותו ולברוח, שיעזוב אותי ולברוח."

21. הנאשם העיד שלאחר האירוע הוא הגיע לג'יפ וישב במושב שליד הנהג. הוא ראה שהמתלונן מרים את הברזל המשונן מהארץ ורץ לכיוון הג'יפ. הוא קפץ למושב הנהג ונעל את הדלתות. ובינתיים נסים הגיע לג'יפ, דפק על דלת הרכב וביקש שהנאשם יפתח את הדלת. נסים הלך מאחורי הג'יפ והנאשם נסע עם הג'יפ לכיוון בית אחותו של נסים ומשם נסע לים המלח.

בעת צפייה בסרטון האירוע, שהוקרן באולם בית המשפט, אמר הנאשם שרואים שהמתלונן מכה בו: "הנה עכשיו תעצור דקה. עכשיו תסתכל, כשימשיך תסתכל בתנועות איך הוא הרביץ לי. עכשיו אני נמצא על הרצפה והוא התחיל לתת לי מכות וגם המקל נפל מהיד שלי [...] לא הרבצתי לעבד ולא נתתי לו מכות, לא הספקתי אפילו. והוא משכיב אותי על הרצפה, התחיל לתת לי מכות. עכשיו תמשיך, איך שאני קמתי, באתי לו, תסתכל איך הוא תפס אותי, התגבר על חמודי ותפס אותי מהכתף פה, עכשיו. עכשיו. עכשיו הוא תפס אותי, תסתכל איך עשיתי ביד שלי וברחתי..."

22. אינני מקבלת את גרסתו של הנאשם בבית המשפט, לפיה הוא לא התכוון לחבול במתלונן חבלה חמורה ואינני מאמינה לה. אינני מאמינה שהוא יצא מהג'יפ כשהברזל המשוך בידו, בשל חשש מהמתלונן; אינני מאמינה לגרסתו "המשופצת", בעדותו, לפיה הוא הרים מהארץ מקלף שנפל מכיסו; אינני מאמינה לגרסתו לפיה המתלונן תפס אותו וכדי להשתחרר הוא הרים את ידו האוחזת במקלף ו"אולי" כך נחתך המתלונן.

כבישת גרסתו של הנאשם

23. גרסתו של הנאשם בעדותו בבית המשפט היא גרסה כבושה, אשר לא ניתן לתת בה אמון. ככלל, יש לייחס ערך מועט (אם בכלל) לגרסה כבושה, הנשמעת לראשונה בבית המשפט. כך במיוחד, כאשר לא ניתן הסבר סביר לכבישת הגרסה.

ראו, למשל, דברי כבוד השופט ארבל בע"פ 6679/04 סטקלר נ' מדינת ישראל, (11/5/06) (פסקה 43), אשר אמרה: "הכלל הוא כי עדות כבושה ערכה מועט, אלא אם ניתן הסבר מניח את הדעת הן לסיבה לכבישת העדות והן להחלטה לגלותה (קדמי, על הראיות, חלק ראשון, 441-443). בפרט נכון הדבר באשר לטענת אליבי, אותה ראוי להעלות בהזדמנות הראשונה, ואם מועלית היא בשלב מאוחר, הדבר עשוי לפגוע במהימנותה של הגרסה (י' קדמי על הראיות (חלק שני, תשס"ד) 739-740) [...] הקביעה כי מדובר בעדות כבושה משמעותה, בהיעדר הסבר מניח את הדעת כאמור, כי קיים ספק במהימנותה..." כן ראו: ע"פ 202/56 פרקש נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד יא 677, 681 (1957)(10.05.1957); ע"פ 677/84 דוד נ' מדינת ישראל, פ"ד מא(4) 33, 45 (1987) (15.09.1987); ע"פ 4297/98 הרשטיק נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(4) 673, 688 (2000) (10.09.2000); ע"פ 5730/96 גרציאני נ' מדינת ישראל, (18.05.1998). כן ראו: ע"פ 6992/08 - ירון כץ נ' מדינת ישראל. (12.10.2009).

24. החובה לומר אמת בחקירה במשטרה מוטלת גם על חשוד במעשה עבירה. אמנם, מכוח זכותו לאי הפללה עצמית הוא זכאי לשתוק בחקירתו, אך אינו רשאי לומר דברים שאינם אמת. אמנם, ניתן להבין נאשם אשר מכחיש, תחילה, מעורבות באירוע, אולם ככל שעובר הזמן והנאשם עומד על הכחשתו ובסופו של דבר - בבית המשפט הוא מוסר גרסה חדשה, השונה, בפרטים מהותיים, מגרסתו הקודמת או מגרסאותיו הקודמות (או ככל ששתק והחליט למסור את גרסתו רק לאחר הגשת כתב אישום נגדו) כך יתקשה בית המשפט לתת בו אמון. זאת, לא רק מפני שהוא לא סיפר את האמת מההתחלה, אלא משום שגרסה הנשמעת לאחר שחומר הראיות כולו נמצא בידי הנאשם, חשודה בתיאום עם חומר הראיות, שהנאשם חושש או יודע שהוא לא יוכל לסתור.

25. בעניינינו, הנאשם לא נתן הסבר מניח את הדעת לכבישת גרסתו; הנאשם טוען שהוא לא סיפר את האמת במשטרה והרחיק את עצמו מהאירוע מאחר שפחד. "... רציתי להרחיק את עצמי, פחדתי בהתחלה, אני רציתי להרחיק את עצמי, כי על מה שדיברו, כאילו בחקירות מה שהם דיברו ומה שהם עשו בחקירות זה לא משהו, לא דמיינתי את זה. אני לא עשיתי דבר כזה, אני לא התכוונתי לעשות דבר כזה". פחד איננו הסבר שניתן לקבל, שהרי כל נאשם יכול לומר שבמשטרה הוא פחד להודות באמת ואם נקבל זאת כהסבר סביר, לא תהיה כל משמעות לכבישת הגרסה.

לא רק זאת, אלא שבמקרה דנן, גרסת הנאשם בנוגע למקלף באמצעותו חתך את המתלונן, היא גרסה כבושה גם ביחס לתשובתו לכתב האישום; בתשובתו לכתב האישום אמר הנאשם שהוא מצא על הארץ "חפץ". רק בעדותו הפך "החפץ" למקלף שהוא נושא עמו כל העת, בהיותו חשמלאי ורק בעדותו "נזכר" הנאשם לומר שהמקלף נפל מכיסו בעת האירוע.

גם גרסתו לפיה לאחר שהוא קם, המתלונן תפס אותו בכתפו השמאלית והוא הניף למעלה (מספר פעמים) את ידו השמאלית אשר אחזה "בחפץ", כדי להשתחרר ממנו, הופיעה לראשונה בעדותו בבית המשפט.

26. כבישת גרסתו, דווקא בפרטים המהותיים ביותר לאירוע, פוגמת קשות באמינות הנאשם.

הפרכת גרסת הנאשם

27. גרסת הנאשם נסתרת בראיות שהובאו, בעיקר בשתי אלה: עדות חברו נסים והסרטון.

גרסתו של נסים

28. חלקים מהותיים בגרסתו של הנאשם, כפי שנשמעה בבית המשפט, נסתרים בדברי חברו נסים (אשר הוכרז עד עוין) ואלה הם הפרטים העיקריים; טענות הנאשם לפיהן מדובר במקלף, אשר נפל מכיס הג'קט שלבש והוא מצא אותו על הארץ והרים אותו בידו השמאלית; טענת הנאשם לפיה המתלונן תפס בכתפו השמאלית ושהוא עשה תנועות בידו השמאלית שאחזה במקלף, על מנת להשתחרר מאחיזת המתלונן וטענותיו בנוגע לאופן בריחתו מהאירוע ואופן נהיגתו בג'יפ.

29. בהודעותיו במשטרה תמך נסים בעיקרי גרסתו של המתלונן (אותו הוא מכנה עבד); גרסתו של נסים לאירוע כפי שנמסרה בהודעתו הראשונה למשטרה (ת/33) ובשאר הודעותיו היא, שלפי בקשת הנאשם, הוא הבהב למתלונן לעצור את רכבו: "הבהבתי לו רגיל, לא חשבתי שיש בעיה ושיש מלחמה, לא ראיתי שיש למוניר סכינים" (ת/33 עמ' 3 שו' 28). המתלונן עצר את הרכב והנאשם "ישר קפץ מהאוטו ולקח את המסלול של השער שזה בצבע שחור ובא להרביץ לעבד. עבד ירד מהאוטו והגן על עצמו. עבד הצליח להוריד את מוניר (הנאשם) -

ת.ש.נ.) לרצפה ופוצץ אותו במכות ואני גם ירדתי מהרכב ותפסתי את עבד מהחולצה שלו ומשכתי אותו הצידה ואז יצא מצב שאני עומד מול עבד ומחזיק אותו בכתף שלו כשאני מולו ואז מוניר קם מהרצפה ונתן לעבד שתי דקירות בגרון..." (ת/33 ש' 30-34). ראו גם עמ' 5 ש' 102-104) שם חוזר נסים על דבריו לפיהם המתלונן הפיל את הנאשם לרצפה ישב עליו והרביץ לו, אך ממשיך ואומר שהנאשם דקר את המתלונן לאחר שנסים משך את המתלונן לאחור ועמד מולו; אז הנאשם קם ודקר את המתלונן.

בהודעתו השנייה (ת/34) אמר נסים בבירור: "מוניר קפץ מהרכב ולקח את השיניים של השער שלי שלקחתי לחפש והתחיל לנסות לתקוף את עבד, עבר ירד מהרכב ואני ניסיתי להפריד ביניהם ואז מוניר היה על הרצפה, נעמד והוציא סכין ודקר את עבד" (עמ' 3 ש' 29-31).

בהודעתו השנייה (ת/34) מתייחס נסים לגרסת הנאשם במשטרה, המוצגת בפניו, לפיה אמר הנאשם שהוא נפל לארץ מאחר שהפריד בין המתלונן לבין אחרים שתקפו אותו ואומר: "שקרן. הוא נפל כי הוא תקף את עבד ועבד הגן על עצמו" (ת/24 עמ' 4 ש' 91).

30. כשנשאל נסים במשטרה אם ראה עם מה הנאשם דקר את המתלונן השיב בבירור: "כן, הוא הוציא מהכיס שלו בצד ימין סכין נפתחת קטנה, לא שמתי לב לצבע, אבל מאיפה הוא הוציא את זה, אני ראיתי שהוציא מצד ימין של המכנסיים שלו" (ת/33 עמ' 4 ש' 90-91).

31. בעדותו בבית המשפט מסר נסים גרסה "מרוככת" לאשר אירע ובשל סתירות מהותיות בין עדותו לבין דבריו בהודעותיו במשטרה הוכרז (בהסכמת הסנגור) עד עוין והודעותיו הוגשו כראיה (מוצגים ת/34, ת/35 ו- ת/36).

כך, למשל, בניגוד לגרסתו במשטרה שם אמר נסים שהוא ראה את הנאשם מוציא סכין מהכיס ודוקר את המתלונן שתי דקירות בצוואר, בבית המשפט אמר שפתאום הוא ראה את המתלונן מלא דם. בהתייחס לשאלה אם לנאשם היה סכין ביד השיב נסים, לפתע, שהנאשם הוא חשמלאי ויש לו מברג וכלים וכך אמר: "חוץ מזה, עכשיו שאלת אותי אם היה למוניר סכין ביד, מוניר בן אדם היה חשמלאי וכל הזמן יש לו את המברג ואת כל הכלים בצד שלו [...] זה לא שהוא בא במיוחד לדקור את עבד". בניגוד לדבריו במשטרה לפיהם הנאשם ירד עם הברזל המשונן כדי להרביץ למתלונן (ת/33 ש' 31) בבית המשפט אמר: "אני פתאום רואה אותם הולכים מכות. הוא יגיד לי 'אני לוקח את המסלול והולך להרביץ לו?' הוא לא אמר לי דבר כזה". בניגוד לדבריו במשטרה שם אמר שיש סכסוך בין המתלונן למשפחת הנאשם (ת/33 ש' 99), בבית המשפט אמר שהמתלונן והנאשם חברים טובים.

32. אני מעדיפה, בבירור, את דברי נסים בהודעותיו למשטרה, על פני עדותו בבית המשפט. בתחילת עדותו אישר נסים כי מסר אמת למשטרה, אך במהלך חקירתו בבית המשפט ניכר היה, שהוא עושה מאמץ להפחית מחלקו של הנאשם באירוע ומאחריותו ומעדיף, ככל שיכול היה, שלא לומר דברים נגד הנאשם.

עם זאת, בסופו של דבר, אישר נסים שהוא אמר במשטרה שהנאשם הוציא סכין מתקפלת קטנה מהכיס הימני

של מכנסיו, אך המשיך להתעקש שהוא לא ראה אותו דוקר את המתלונן; עמ' 122 שו' 4-7) "... נכון אמרתי את זה בחקירה, נכון, ואני עד עכשיו אומר לך הוא מחזיק סכין בכיס ומברגים, ולא יודע עם איזה, אם בסכין נתן לו על הראש או חתך לו בפנים, אני לא במיליון אחוז, במיליון אחוז אני לא אומר לך כן שהוא דקר במיליון אחוז [...] אבל מונויר היה עליו והם הרביצו אחד לשני, ופתאום כולו חתכים היה [...] במיליון אחוז? לא, אני לא יודע. להגיד לך 'כן חתך אותו בפנים' ו'אתה החזקת אותו בכתף', אמרתי לך שאני החזקתי אותו בכתף".

ובהמשך:

"ת: עוד פעם אני מסביר לך, שארבעה אנשים, אחד דוחף את השני, ראיתי סכין, כן, אבל שהוא דקר אותו, אני רואה את מונויר מרביץ לו אבל שהוא דקר אותו, בדיוק דקר אותו, לא, לא ראיתי שהוא דקר אותו. הוא כולו חתכים, כן.

ש: אתה סכין ראית יוצאת מהכיס?

ת: עוד פעם אני אומר לך, כן.

ש: אז ראית אותה יוצאת מהכיס?

כב' הש' שרון נתנאל: אבל הוא כבר אמר...

עו"ד זוהר: לא כי לפני זה אמרת בכל הפעמים...

העד, מר מגדלה: אפשר לשתות מים?"

33. בהמשך, בניגוד לדבריו הברורים בחקירותיו במשטרה, המשיך נסים להשיב בבית המשפט, תשובות מתחמקות ובלתי אמינות בעליל וכך אמר:

"ת. תשמע, היו כמה אנשים, היה סכין, לא היה סכין, היה גרזן, לא היה גרזן, אני בכלל לא, הרמתי את הטלפון מהרצפה ואני יודע מונויר יש לו תמיד כל הזמן, הוא בן אדם חשמלאי, יעני עשה אצלי תאורה של דונם וחצי.

עו"ד זוהר: סכין ודקירות ראית?

העד, מר מגדלה: דקירות כנראה כי הפרצוף שלו חתוך,

ש: מי, אוקי ראית את הפרצוף חתוך, מי חתך לו את הפרצוף?

ת: מה, אחרי שמונויר קם מהרצפה והרביץ לו,

ש: עם מה הוא הרביץ לו?

ת: אני אומר לך עוד פעם, אני רואה ידיים מעופפות. הוא דקר אותו או לא דקר אותו במיליון אחוז להגיד לך כן אני לא יודע.

ש: טוב. אז אם אני רגע אסכם את זה שניה, אתה אומר מונויר עשה את זה לא לעבד רק אתה לא יודע איך? או שזה משהו אחר בעצם? לא הבנתי.

ת: אני לא יכול לתת לך תשובה הזאת, אבל אני אומר לך עוד פעם, שניהם היו במכות אחד על השני והיו עוד אנשים".

34. כאשר נשאל נסים בעדותו בבית המשפט כיצד קרה "שהנאשם היה מלא דם", כלשונו, שוב סיפר את "גרסת החשמלאי", אשר שמענו לאחר מכן מהנאשם: **"ממה זה קרה? לא יודע בדיוק. היה את המסלול, אתה אומר היה סכין, יעני מונויר בן אדם חשמלאי, עוד פעם אני מסביר לך, יש לו תמיד סכין (לא ברור) ויש לו מברגים על יד הכיס שלו. עשה אצלי את העבודה, כל החשמל במפעל החדש, וקיבל ממני במקביל אוטו ועוד נשאר חשבון פתוח בינינו".**

35. על פי הנראה בסרטון, בעת שהנאשם חתך את המתלונן, עמד נסים עם פניו אל הנאשם, כאשר הוא מחזיק את המתלונן אשר עומד בינו לבין הנאשם, כך שלא ייתכן שנסים לא ראה, במדויק, את מעשיו של הנאשם. עדותו בעניין זה במשטרה ברורה לחלוטין - הוא ראה את הנאשם דוקר (כלשונו) את המתלונן שתי דקירות בצווארו. זו האמת ואין בלתי.

בהקשר לכך אציין כי החבלות בצווארו ובפניו של המתלונן הם חתכים ולא דקירות, אולם אין משמעות לכינוי שניתן לפעולה שעשה הנאשם - האם היא דקירה או חיתוך. מדובר בסמנטיקה. שתי הפעולות הן בעלות פוטנציאל לחבלה חמורה ובכל מקרה - תנועת הנפת היד של הנאשם והטחתה לעבר צווארו וראשו של המתלונן נראית בסרטון בבירור.

36. כאמור - לא ניתן להאמין לגרסתו "המשופצת והמרוככת" של נסים בבית המשפט. אין לי ספק שגרסתו של נסים במשטרה היא גרסת האמת וכי הגרסה שמסר בבית המשפט נועדה להפחית, ככל שיכול היה, מאחריותו של הנאשם.

37. עם זאת, התרשמתי שנסים לא רצה לשקר בעדותו בבית המשפט, אולם הוא מצא עצמו במצב בלתי אפשרי מבחינתו; מצד אחד, הוא לא רצה לומר דברים שיזיקו מאד לנאשם ומצד שני הוא לא היה יכול לסטות מאד מהאמת, כפי שמסר אותה בחקירותיו במשטרה ולכן ניסה, כאמור, להתחמק מלומר את הדברים כהויותם.

כאשר הקריאו לו את דבריו במשטרה טען שזה היה בתחילת השנה, שהוא לא כל כך זוכר ושהוא אמר הרבה דברים במשטרה ושצריך להסתכל בסרטון. **"הכי טוב לראות את הסרטון במקום שאני אגיד עוד מילה עכשיו לא, ללא כוונה".**

38. חוסר רצונו של נסים "להסתבך" עולה גם מדבריו במשטרה;

בעימות בינו לבין הנאשם (מוצג ת/9), סירב נסים לספר, בפני הנאשם, מה אירע ובכל פעם שנשאל דבר הפנה לחקירה: **"יש לך את החקירה שלי, אני לא רוצה לראות ולא לשמוע, אני לא אגיד מעבר"** וכדו' ובחקירתו במשטרה אמר, במפורש, שהוא לא רוצה סכסוכים ושהוא מפחד על משפחתו.

39. בבית המשפט, כאשר הוקראו לו דבריו במשטרה שם אמר, בהתייחס לגרסתו של הנאשם (במשטרה) לפיה אחרים תקפו את המתלונן: "שקרן, מונויר הוא זה שתקף". בבית המשפט אמר על כך: "נו, רואים שזה מונויר שתקף" והמשיך ואמר: "נתתי לי עכשיו, אמרתי לך, כן אמרתי, רשום את זה. אבל כשאני אתן לך תשובה לא כל האנשים, שני הצדדים חברים ואתה עושה לי עם השאלות האלה אי נעימות עם הכל, עם כולם, שתבין, תמשיך את החקירה שלך".

זאת ועוד - במשטרה סיפר נסים שהוא שאל את הנאשם מדוע עשה מה שעשה והנאשם השיב לו "זה כבוד משפחה" (ת/33 עמ' 4 שו' 78). בעדותו בבית המשפט ניסה נסים להכחיש שכך הנאשם אמר לו, אולם כשהוקראו לו דבריו במשטרה אישר את הדברים ואמר: "נכון, אבל זה בושה בשבילי להגיד את זה פה... נכון זה, אמר, אני לא, אני לא מכחיש מזה, אם היית שואל אותי בצד הייתי אומר לך באוזן, אבל מול האנשים זה לא מתאים". לא הייתה לנסים כל סיבה להמציא אמירה כזו, בוודאי לא נגד הנאשם, שהוא חברו.

40. הנאשם הכחיש שהוא אמר לנסים דברים וטען שהוא כלל לא ידע את פרטי הסכסוך - הוא שמע שהיה מקרה בין אחיו לבין המתלונן והוא יודע שהיה "משהו בחנות" של אחיו, אבל אינו יודע בדיוק מה קרה ומה הסיפור והוא שמע זאת רק בישיבה הקודמת בבית המשפט (בה העיד נסים).

לא ניתן להאמין להכחשתו, זו, שהרי הסנגור הוא שהעלה את נושא הסכסוך בפני המתלונן, בחקירתו הנגדית, תוך שהוא מציין בפניו את פרטי הסכסוך. ממי, אפוא, שמע הסנגור על הסכסוך ועל פרטיו, אם לא מהנאשם? האם ייתכן שהפרטים ידועים לסנגור ולא לנאשם? ומדוע שנסים ימציא אמירה כזו של הנאשם?

41. הסנגור טען שנסים אמר במשטרה את אשר אמר, לרעת הנאשם, מאחר שהוא נחשד בשותפות למעשה עם הנאשם ורצה להיטיב את מצבו. אכן, לעיתים זה המצב, אולם לא כך הוא במקרה דנן;

גרסתו של הנאשם בבית המשפט (אילו הייתה גרסת אמת) נוחה יותר לא רק לנאשם, אלא גם לנסים, ככל שטוענים שהוא היה שותפו של הנאשם למעשה העבירה (כפי החשד שהועלה נגדו בחקירותיו במשטרה). גם במשטרה היה לנסים אינטרס להפחית מאחריותו של הנאשם, שכן אם לא תתקבל גרסתו של נסים לפיה הוא לא היה שותף למעשה, הרי הוא שותף לכל אשר עשה הנאשם. לפיכך, אם גרסתו של הנאשם לפיה הוא הרים את המקלף מהארץ ולפיה המתלונן נחתך בעת שהנאשם עשה תנועה בידו על מנת להשתחרר מאחיזתו של המתלונן, אי אפשר כלל להאשים בכך את נסים. גם גרסה לפיה פעל הנאשם מתוך הגנה עצמית (כפי שהנאשם ניסה לטעון בבית המשפט, בחצי פה) טובה יותר לנסים מאשר גרסתו של נסים במשטרה לפיה בעוד הוא אווז במתלונן הנאשם קם ודקר אותו שתי

דקירות בצווארו באמצעות סכין שהוציא מכיס מכנסיו.

42. לא נעלם מעיניי שהמתלון אמר בהודעתו במשטרה מיום 24.1.20 (נ/1) שהנאשם הביא סכין **מהרכב**: "בזמן הזה מי שתפס אותי מאחור, הלך מוניר, הלך לג'יפ והביא סכין או משהו אחר ואני זוכר שזה היה בצבע צהוב ודקר אותי".

בהודעתו השנייה אמר המתלון שהנאשם הביא מהרכב משהו צהוב, עמו הוא דקר אותו: "אני מרגיש משיכות ואני לא יודע מי זה, בזמן הזה מי שהיה מושך החזיק אותי חזק ואז אני רואה את מוניר שנמצא על הרצפה קם הולך לאותו וחוזר עם משהו צהוב ביד שלו שמגיע אלי מיד נותן לי דקירות" (עמוד 2 שורה 22).

בעדותו בבית המשפט טען המתלון, תחילה, שהוא איננו יודע מהיכן הגיע הסכין ושהיה "משהו צהוב" בידו של הנאשם. לאחר שהוקראו לו הדברים שאמר בחקירתו במשטרה, אישר המתלון שכך הוא אמר. לדבריו, הוא ראה שהנאשם "קפץ מכיוון האוטו, הביא מהאוטו, הוא כן היה עליו, זה קצת אי אפשר להסביר...".

43. על פי הנראה בסרטון וגם על פי גרסאותיהם של הנאשם עצמו ושל נסים, הנאשם לא הלך לרכב כדי להביא סכין, אלא עשה שימוש בחפץ (סכין או מקלף) שהיה ברשותו. למעשה, אין לכך חשיבות של ממש, נוכח עדותו של נסים ונוכח כל אשר נראה בסרטון, אולם אציין שאינני סבורה שהמתלון שיקר בענין זה. סבורה אני כי הוא טעה וסבר שכך היה וכי מדובר בטעות אפשרית בנסיבותיו של האירוע.

צפיה בסרטון יכולה לספק הסבר לסברתו זו של המתלון; כאשר נסים משך את המתלון מעל הנאשם, פניו של המתלון היו מופנות לעברו של נסים ובשניות אלה, בהן הנאשם קם מהארץ, המתלון לא ראה את הנאשם ולא יכול היה לדעת מה הוא עושה. לאחר מכן, כשהנאשם תקף אותו, המתלון הסב את ראשו וראה בידי הנאשם סכין צהובה, בעוד שלפני כן לא הייתה בידי הנאשם סכין כלשהי. בשלב זה הנאשם היה בגבו אל הג'יפ, כך שהמתלון יכול היה לחשוב שהוא בא מכיוון הג'יפ ושהוא הביא משם את הסכין.

הבאתי אפשרות זו (העולה מצפייה בסרטון ולא מדברי מי מהעדים) כאפשרות בלבד ולא כקביעה כי זו הסיבה לדברי המתלון ורק כדי לסבר את האוזן, אולם - כאמור, אין כל משמעות לסברתו של המתלון בעניין זה, שהרי הנאשם אינו מכחיש שהוא החזיק במקלף וגם אם בעדותו הוא אינו מודה בכך בפה מלא - שהוא זה שגרם לחתכים בצווארו ובפניו של המתלון.

"פוצץ אותו במכות"

44. זו העת להתייחס לאמירתו של נסים במשטרה לפיה המתלון "פוצץ את הנאשם במכות. אבהיר, תחילה, כי אינני סבורה שנסים שיקר בדבריו למשטרה, אך סבורה אני שהוא הגזים מאד בתיאור התנהגותו של המתלון.

חומר הראיות אשר בפניי, **לרבות עדותו של הנאשם עצמו** וכמובן - הסרטון, אינו תומך באמירה זו ולמעשה - **סותר אותה**. כאמור - המתלון אכן השכיב את הנאשם (אשר תקף אותו) על הארץ ואף היכה בו, אולם אין מדובר במכות נמרצות, אלא במכות בודדות שנמשכו שניות ספורות בלבד, שכן נסים, שכבר היה במקום, משך את המתלון מעל לנאשם.

כאשר נסים נשאל במשטרה, מה בדיוק המתלון עשה לנאשם השיב: **"הוא הפיל את מוניר מהראש שלו והפיל אותו וישב עליו והתחיל להרביץ לו מכות"** (ת/33 עמ' 3 שו' 31 ואילך ובעמ' 4 שו' 88). עם זאת, נסים אישר שוב ושוב שהוא תפס את המתלון כדי שיתרחק מהנאשם ושלא ירביץ לו.

45. כאשר ביקש ב"כ המאשימה מנסים להראות לו בסרטון היכן רואים את המתלון "מפוצץ" את הנאשם במכות, התקשה נסים להראות זאת. נסים הסכים שבדקה 24:51 המתלון והנאשם עומדים ומחזיקים זה את זה ותיאר שרואים אותם **"מריצים אחד לשני, מחבקים אחד השני [...], מחבקים, משהו רוצה לתפוס את השני ככה"** ובהמשך (בדקה 24:57) רואים את המתלון מפיל את הנאשם עם רגלו.

כשהתבקש להראות היכן רואים את "הפיצוץ" בסרטון חזר על כך שרואים אותם מחזיקים זה את זה ורואים את המתלון מפיל את הנאשם עם הרגל והוסיף: **"העיף לו כבר, מפיל אותו, ככה הוא הרביץ לו..."**

46. וחשוב מכך - **מדברי הנאשם עצמו עולה שלא היה מדובר במכות רציניות**. ראו דבריו בעמ' 200 לפרוטוקול, שו' 24-18, שם אמר בתשובה לשאלה כמה זמן נמשכו המכות:

"כב' הש' שרון נתנאל: כמה זמן הוא הרביץ לך? כמה זמן זה לקח כל הסיפור?

העד, מר מצארווה: זה היה עניין של, איך אני אגיד לך את זה, לא הרבה זמן. זה לא הרבה זמן וגם לא קיבלתי הרבה מכות, אני אגיד לך את האמת, לא קיבלתי הרבה מכות ממנו. אני הצלחתי לברוח מבין הרגליים שלו, לקחתי את המקלף ובאתי לברוח והוא תפס אותי, זה עניין של זמן, אני לא אגיד לך עכשיו רבע שעה הוא הרביץ לי. לא, אני אגיד לך את האמת. הצלחתי לקום מבין הרגליים שלהם וברחתי".

קדמו לכך תשובותיו לשאלות ב"כ המאשימה כאשר התבקש לתאר את המכות שקיבל מהמתלון, כדלקמן:

"העד, מר מצארווה: ושם את הרגל מאחורי הרגל שלי והשכיב אותי על הרצפה. עכשיו אני על הרצפה וגם תפס את היד שלי שהיה בה המקל, נפל לי המקל והתחיל לתת לי מכות.

עו"ד זוהר: איך? איזה מכות?

העד, מר מצארווה: בוקסים ביד שלו.

.....

ת: הוא היה נותן לי מכות פה, בכיוון הפרצוף. כאילו אני עשיתי ביד שלי ככה ומתחת לרגליים שלהם הצלחתי לקום, הסתכלתי על הרצפה, לקחתי את המקלף שלי, באתי לברוח והוא עוד פעם תפס אותי, תסתכל בסרטון. אתה תראה שהוא התגבר על חמודי ותפס אותי ביד שלו מעל הכתף של חמודי ותפס אותי מפה ואז אני עשיתי ביד שלי ככה פעמיים והלכתי, ברחתי לכיוון הג'יפ ועוד פעם הוא רץ אחריי.

.....

ש: האגרופים שהוא נתן לך לפני, לראש. אגרופים חזקים?

ת: חזקים, הוא נתן לי אגרופים. הוא התכוון לעשות לי חזקים אבל גם היו אנשים, היו מפרידים, היה ידיים של חמודי, היה רגליים, היו 3 אנשים.

ש: בגלל זה אני שואל, אני לא הייתי שם וגם חברי לא היה, אנחנו רוצים לשמוע ממך. האגרופים האלה לפני, הם לא פגעו כי היה אנשים, הם פגעו וכאב, הם פגעו ולא כאב?

ת: מה אני אגיד לך איך הוא עשה, לא משהו רציני רציני אבל נתן לי בוקסים בפנים ופה בצוואר.

ש: הבנתי, כי אני אגיד לך למה, כי למרות שאתה אומר, בעיטות היו דרך אגב? בעיטות הוא בעט בך? כי נאסים אמר בעיטות גם.

ת: מה זה בעיטות?

ש: בעיטות עם הרגל.

ת: בטח שהוא נתן לי. עכשיו בוא תגיד לי, אתה באמצע ריב כזה אתה מסתכל איך הוא נותן לך? אתה חושב איך אתה לברוח.

.....

ת: אני לא הלכתי לטיפול רפואי, לא.

ש: ולא היה לך חבלות והלכת לעבוד רגיל למחרת.

ת: לא היה לי חבלות. היה לי סימנים אבל לא משהו רציני. אני אלך לבית חולים?
סתם סימנים ככה אדומים".

47. הנה כי כן, הנאשם עצמו אומר שהמתלונן נתן לו בוקסים בפנים ובצוואר, אבל לא בוקסים רציניים. כאשר התבקש לתאר את המכות, הוא לא הזכיר בעיטות מיוזמתו וכאשר נשאל מפורשות בעניין בעיטות, עלה מדבריו שהוא בעצמו אינו בטוח בכך. כפי שמצוטט לעיל, הוא אמנם אומר "בטח נתן לי" אבל מהמשך תשובתו עולה ספק רב ביותר אם כך היה.

מכל מקום, לדברי הנאשם עצמו לא היה מדובר במכות רציניות והוא אף ציין שעלה בידו לחמוק מבין הרגליים של המתלונן, אבל המתלונן תפס אותו כשהוא התכוון לברוח (ראו את הציטוט לעיל מעמ' 200 לפרוטוקול, שו' 24-18). בשלב זה אציין שגם זו גרסה חדשה ואשוב אליה בעת הדיון בטענות ההגנה של הנאשם.

48. גם צפייה בסרטון מעלה כי המתלונן אמנם השכיב את הנאשם על הארץ וחבט בו (לאחר שהנאשם תקף אותו) אך אין מדובר במכות נמרצות הראויות לתיאור "**פוצץ אותו במכות**" שנתן להן נסים, שהוא תיאור **מוגזם ביותר**. לסרטון אתייחס, בפירוט, להלן ובשלב זה אסתפק בכך שאציין כי מאז שהמתלונן הפיל את הנאשם לרצפה ועד שנסים משך אותו מעל הנאשם (היינו - פרק הזמן בו היכה המתלונן את הנאשם) עברו לכל היותר חמש שניות (לכל היותר - מדקה 24:54 ועד דקה 24:59).

הסרטון

49. מצפייה מדוקדקת בסרטון עולה, באופן חד משמעי שגרסתו של הנאשם לאירוע איננה אמת וכי גרסתו של נסים בבית המשפט היא גרסה "מרוככת", בעוד שגרסתו במשטרה היא גרסת אמת (למעט הגזמתו בתיאור המכות).

כל האירוע, מיציאת הנאשם מהג'יפ ועד אחרי הדקירות, נמשך כעשרים וארבע שניות בלבד - בין הדקות 24:40 ל- 25:04. צפיתי בסרטון פעמים רבות מאד ולא ראיתי את המתלונן "מפוצץ" את הנאשם במכות. עיקר האירוע מתרחש בחלק מואר, דבר המקשה על הצפייה, אולם בצפייה מדוקדקת מספר פעמים, ניתן בהחלט לראות את ההתרחסות כדלקמן:

במונה 24:40 רואים את הנאשם יוצא מהג'יפ והולך לעבר דלת הנהג שברכב המתלונן. כאשר הנאשם מתקרב לדלת, המתלונן יוצא מהרכב (24:45) ומתחילה ביניהם התגוששות. הנאשם מניף בידו הימנית, את הברזל המשונן לעבר המתלונן, אך המתלונן תופס את הנאשם ו"מחבק", בידו השמאלית את ידו הימנית של הנאשם, האוחזת בברזל. רואים היטב את ידו הימנית של הנאשם, מאחורי גבו של המתלונן, כשהיא אוחזת בברזל וחבוקה בידו השמאלית של המתלונן (מונה 24:50-24:53).

בינתיים, במונה 24:50 נסים מגיע אליהם ומנסה להפריד ביניהם. הוא מצליח להפריד ביניהם מעט ואז המתלון מפיל את הנאשם לארץ באמצעות רגלו (24:54) ומכה אותו, מכות בודדות, שכן נסים ממחר למשוך את המתלון מעל הנאשם (24:59). בינתיים (24:58) מגיע למקום אדם נוסף (להלן: "**האדם הנוסף**") אשר עוזר לנסים.

בעוד נסים מחזיק את המתלון, אשר נמצא מול נסים עם פניו לכיוונו, קם הנאשם על רגליו כשהוא מניף דבר מה בידו הימנית ועושה מספר תנועות דקירה לעבר צווארו וראשו של המתלון (25:01). לא ניתן לראות היכן בדיוק הדקירות פוגעות. האדם הנוסף מרחיק את המתלון מהנאשם. הנאשם מתכופף להרים משהו מהארץ (25:05).

50. הנה כי כן, הסרטון תומך באופן מלא בדבריו של נסים במשטרה, פרט להגזמתו בנוגע למכות שהיכה המתלון את הנאשם, אשר יכול שנבעה מחששו עקב כך שהוא הוחשד בכך שעזר לנאשם לפגוע במתלון. שהרי, ככל שהמכות שהיכה המתלון בנאשם היו קשות יותר, קמה יותר הצדקה להתערבותו על ידי משיכתו של המתלון מעל לנאשם.

51. עוד נראה בסרטון בבירור, כי לאחר שנסים משך את המתלון מעל לנאשם, הנאשם התאושש במהרה, קם וחתך את המתלון, שוב ושוב, בצווארו ובפניו, בעוד נסים אוחז בו ואדם נוסף עוזר לנסים.

למעשה, "התירוץ" של הנאשם לכך שהוא חתך את המתלון (וגם בכך הוא אינו מודה בפה מלא) הוא שהמתלון תפס אותו בכתפו והוא (הנאשם) הניף כלפי מעלה את היד שאחזה במקלף (אותו הרים מהארץ לאחר שהוא נפל מכיסו) במטרה להשתחרר מאחיזת המתלון בכתפו. וכך הוא אומר בעדותו:

"ת: אני רציתי להרחיק את עבד, הוא תפס אותי, משך אותי לכיוון שלו והיה בינינו נסים, אפילו לא היה בינינו נסים, הוא התגבר על נסים, עבר את נסים. משך אותי לכיוון שלו ומשך אותי מהיד, עשיתי ביד שלי פעמיים שלוש ככה והלכתי.

ת: שיעזוב אותי וברחתי. ואמרתי לך, אם היה משהו מכוון או רציתי לדקור אותו אז הייתי משתמש ביד ימין, לא ביד שמאל".

כפי שהסברתי לעיל, אני דוחה גרסה זו של הנאשם, אשר נסתרת בעדותו של נסים והעיקר - באשר נראה בסרטון.

52. הסנגור מדגיש, בסיכומיו, את התנהגותו של המתלון לאחר האירוע, לגביה אין מחלוקת; המתלון הרים את הברזל המשונן, אשר נפל על הארץ במהלך המאבק בינו לבין הנאשם, רץ לכיוון הג'יפ חבט בג'יפ באמצעות הברזל והתמוטט. לטענת הסנגור, יש להסיק מהתנהגותו זו של המתלון לגבי התנהגותו במהלך האירוע, היינו - שהוא רצה לפגוע בנאשם. כן טוען הוא, כי מכך שהנאשם ברח, לאחר שפגע במתלון, יש להסיק שנאשם לא רצה להמשיך ולפגוע במתלון.

שתי תזות אלה אינן הולמות את מהלך האירועים ואת הראיות שהובאו בפניי; כל אשר אירע באירוע הוכח מעבר לספק סביר, בראיות טובות ומשכנעות, כך שאין צורך לקבוע עובדות באמצעות הסקת מסקנות, ממה שאירע לאחר האירוע, מה גם שניתן גם לטעון שהמתלון רדף אחרי הנאשם **משום** שהנאשם פגע בו.

אשר לברירתו של הנאשם - הדעת נותנת שהוא ברח מאחר שהוא חבל במתלון חבלה חמורה - חתך אותו בצווארו ובפניו ומאחר שהוא נבהל ופחד, כפי שמעיד האופן בו הוא ברח (ועוד באותו יום נסע לים המלח).

באמצעות מה חתך הנאשם את המתלון - באמצעות סכין או מקלף?

53. כאמור - נסים העיד במשטרה שהוא ראה את הנאשם מוציא **סכין מתקפלת** מהכיס הימני של מכנסיו ובאמצעותה דקר את המתלון בצווארו. בבית המשפט סירב נסים לומר שהוא ראה סכין והחל, משום מה, לדבר על היות הנאשם חשמלאי ועל כלי העבודה שהוא נושא עמו תמיד - מברגים, סכינים וכו'. באופן "תמוה" דבריו אלה תואמים את גרסתו החדשה של הנאשם בבית המשפט (שנשמעה, כמובן, לאחר עדותו של נסים) לפיה החפץ שאחז בידו הוא מקלף המשמש אותו בעבודתו כחשמלאי.

אני דוחה את גרסתו של הנאשם, שלחלוטין איננה אמינה בעיניי, ומקבלת את גרסתו של נסים במשטרה לפיה **הנאשם הוציא סכין מתקפלת מכיס מכנסיו, באמצעותה דקר את המתלון.**

נסים אמנם לא יכול היה לומר במשטרה מהו צבע הידית של הסכין (ייתכן שמאחר שהנאשם החזיק אותה בכף ידו אשר הסתירה את הידית) אולם הוא ידע לומר שמדובר בסכין מתקפלת ואין כל סיבה שלא לקבל דבריו אלו. בעת הדקירה עמד נסים (כאמור) כשפניו אל הנאשם והמתלון נמצא ביניהם. כל השלושה מאד קרובים זה לזה, כך שנסים יכול היה לראות היטב את הסכין ואת הדקירות.

54. זאת ועוד - לא ניתן כלל לסמוך על דבריו של הנאשם בנוגע ל"כלי הדקירה". הנאשם טען שמדובר במקלף ועמד, בעקשנות, על כך שאורך הלהב של המקלף הוא מילימטר אחד בלבד. זאת - בעוד שמהתיעוד הרפואי ועדותו של ד"ר צחי אייזר עולה שהחתכים שבצווארו של המתלון עמוקים יותר ונגרמו על ידי להב ארוך יותר.

בעמוד הראשון של סיכום ביקור במחלקה לרפואה דחופה בבי"ח הלל יפה (מוצג **ת/29**) (להלן: "**סיכום הביקור**") נכתב שנמצאו אצל המתלון שלושה חתכים; בצוואר, בפנים, ובאפרכסת האוזן הימנית. בעמ' השני למסמך נכתב שהחתך שבצוואר (שהוא החתך חמור מביניהם) נמשך עד לאזור אמצע הדרך בין זווית הלסת לאזור סב מנטלי **"עומקו 3-2 ס"מ והוא חושף בזווית הלסת את בלוטת הפרוטיס"** [היא בלוטת הרוק - ת.ש.נ.]. כן נכתב **"לחתך אקסנציה שטחית כחצי ס"מ לאזור הלחי ומגיע עד 3 ס"מ מהקומיסורה"**.

55. בתשובה לשאלותיו של הסנגור בנוגע לעומק החתך, הסביר ד"ר צחי אייזר אשר חתום על סיכום הביקור,

(עדותיו בשיבת יום 7.9.20) כי הרופאים אינם מודדים את עומק החתך, אלא מעריכים את העומק. כן הוסיף ואמר, כי "חתך בדרך כלל הוא יותר עמוק מאשר ממה שנראה שטחי" וכי באזור החתכים, אשר נקרא "זון 3" נמצאים: "בלוטה שנקראת פרוטיס ועורק".

לשאלה אם כאשר כתוב שעומק החתך הוא 2.5 ס"מ יכול להיות שזה גם 1.5 ס"מ, השיב העד בחיוב והוסיף שאין משמעות לציון עומק החתך. לדבריו "יש כאן פגיעה באיברים פנימיים, אין ספק שחתך זה טיפה יותר למטה, כן, יש לו גם פוטנציאל, לא בהכרח, אבל יש לו פוטנציאל זה נוגע באיברים פנימיים יותר עמוקים גם" בהמשך הסביר כי "בלוטת הפרוטיס יחסית שטחית, יש לה עובי של בערך כ-1 סנטימטר, היא נמצאת משהו כמו בין חצי סנטימטר לסנטימטר מתחת לתת עור באזור הזה שמכסה גם מתחת לאוזן" וכי גם חתך שטחי בעור "יכול גם לפגוע בכלי דם ראשי שם".

ד"ר אייזר הסביר שהוא אינו יכול לשפוט את עומק החתך על פי התמונה מאחר שהוא לא עשה סטורציה של החתך וכי לפי התמונה - "... לפי החשיפה פה של שכבת השומן ומה שנראה, זה נראה לפחות סנטימטר, ככה זה נראה".

56. גם אם אתעלם מכך שבסיכום הביקור נכתב שעומק החתך הוא 2-3 ס"מ וגם אם אצא מהנחה (מקלה ביותר) לטובת הנאשם, לפיה עומק החתך הוא לפחות סנטימטר (כהערכת ד"ר אייזר, לפי התמונה) ברי שגם ללא מומחיות ניתן להבין שלהב באורך של מילימטר אחד אינו יכול לגרום לחתך בעומק של לפחות סנטימטר (לפחות פי עשרה!).

בסיכומיו ניסה הסנגור לשכנעני כי, בניגוד לדבריו הברורים של הנאשם בעדותו, לפיהם אורך הלהב הוא מילימטר אחד, אין להבין את דבריו כפשוטם. לטענתו, הנסמכת על ציור הסכין, שהנאשם צייר בבית המשפט (מוצג במ/1), הנאשם לא התכוון בדיוק למילימטר, אלא לסכין קצרה מאד.

57. אין כל אפשרות לקבל טענה זו, שאיננה תואמת את עדותו הברורה של הנאשם עצמו בעניין זה;

בעדותו אמר הנאשם שהסכין של המקלף בולטת מהידית הצהובה מילימטר אחד בלבד ואף הסביר ש"אם אתה עובר את המילימטר הזו ויהיה לו סכין יותר גדולה אז אתה קורע את הכבל".

ובהמשך -

"כב' הש' שרון נתנאל: אבל איך זה יכול להיות שמילימטר מספיק בשביל לקלף את הכבלים?

העד, מר מצארווה: זה חייב להיות מילימטר.

עו"ד אלוני: זה חייב להיות.

.....

כב' הש' שרון נתנאל: ... עם סכין כזה שיש לו להב, יש לו להב חד, אתה מסתובב בכיס?

העד, מר מצארווה: על איזה להב את מתכוונת? זה לא להב. זה המגן מלמעלה, זה הגדול. הסכין נמצאת ככה קטנה באמצע.

כב' הש' שרון נתנאל: בסדר, אז להב קטנה או קטן, אבל אתה מסתובב עם להב חד בכיס בלי מגן עליו?

העד, מר מצארווה: כן, זה חד.

כב' הש' שרון נתנאל: אתה לא פוחד שתיחתך?

העד, מר מצארווה: לא עושה כלום, זה קטן. אם הוא רוצה לעשות משהו זה שריטה קטנה. זה לא משהו רציני, זה לא עושה כלום, ככה מילימטר יש לו.

על אף דברים מפורשים אלה, מנסה הסנגור להיבנות מהציר של המקלף שצייר הנאשם (במ/1) בו צייר הנאשם את הלהב באורך של יותר ממילימטר. אין מקום לעשות כן מאחר שהנאשם לא התבקש לצייר ציור בקנה מידה.

58. הנאשם טען שהמקלף אינו סכין. לשאלת ב"כ המאשימה איך נראה המקלף השיב הנאשם (בין היתר): "אתה יכול להביא את זה לבית משפט ותראה את זה, מקלף חוקי".

אלא, שהמאשימה לא הייתה יכולה להביא את המקלף לבית המשפט, מאחר שהנאשם לקח אותו עמו [ראו דבריו של נסים בהודעתו במשטרה (ת/34 שו' 35-36) שם הוא אמר שהנאשם הרים מהארץ את הסכין שנפלה לו אחרי שהוא דקר את המתלונן]. אם גרסתו של הנאשם, לפיה היה מדובר במקלף ולא בסכין, היחיד שיכול היה להביא את המקלף לבית המשפט הוא הנאשם עצמו ואכן יש לשאול מדוע הוא לא עשה כן; האם משום שהוא חתר את הנאשם באמצעות סכין ולא באמצעות מקלף? לנאשם פתרונים. אי הבאת המקלף לבית המשפט פועלת לרעת הנאשם, אף ביתר תוקף מאשר אי הבאת עד.

ממצאי מהימנות

59. כאמור - אני מאמינה לעדויותיהם של המתלונן ושל נסים בנוגע לאירוע, בהסתייגות אשר פורטה לעיל בנוגע לעדותו "המרוככת" של נסים בבית המשפט ובנוגע לתיאור המכות. הסנגור טוען לשקרים "בוטים" בעדותו של המתלונן, אך אינני מקבלת טענה זו.

התייחסתי, לעיל, לכך שהמתלונן טען במשטרה שהנאשם הלך לג'יפ להביא את הסכין, בעוד שברור כי לא עשה

כן והסברתי מדוע אין בכך כדי לערער את מהימנותו של המתלונן. שאר "השקרים" עליהם מצביע הסנגור הן, למעשה, טענות לסתירות בעיקר בנוגע ללוחות הזמנים ולפרטים כאלה ואחרים שאירעו באותו יום עובר לאירוע, ואין הן רלבנטיות לאירוע עצמו ולקביעה מה התרחש במהלכו.

לא מצאתי שיש בטענות הסנגור, אשר לא כולן מקובלות עליי, כדי לפגוע בממצאי בנוגע לאירוע.

60. לעומת זאת - לא יכולתי לתת אמון בגרסתו של הנאשם; שקריו של הנאשם הם שקרים מהותיים הנוגעים ללב האירוע והם מוכחים, כאמור, באמצעות שתי ראיות - גרסתו של נסים, חברו של הנאשם והעיקר - הסרטון שהוא ראייה ניטראלית לחלוטין.

גם בעדותו בבית המשפט הודה הנאשם רק בחצי פה שהוא זה שגרם את החבלות למתלונן והמשיך להרחיק עצמו מהפגיעה במתלונן ולנסות לערב בכך אנשים אחרים. כאשר הוצג בפניו הסרטון והוא נשאל מי ירד מהג'יפ אמר: "זה אני. לא זיהיתי את עצמי, אני לא מזהה בדיוק אבל ממה שקורה כאילו, הנה פה פתח את הדלת, ירד מהרכב..."

61. הוא ידע היטב לזהות בסרטון את המתלונן ואת מעשיו, אך בהתייחס למה שנוגע אליו, היה מעורפל בתשובותיו: לאחר שהוא הראה, בסרטון שהוקרן, כיצד המתלונן מפיל אותו על הארץ הוא נשאל על ידי הסנגור: "מי זה בא מאחורה?" ולמרות שרואים היטב שזה נסים הנאשם השיב: "לא יודע, היו 2-3 אנשים" הסנגור אמר לו שזה נסים, אך הנאשם לא אישר זאת וחזר והצביע על כך שהמתלונן הפיל אותו והיכה אותו וציין שהמקל נפל לו מהיד.

הנאשם טען שכאשר הוא קם מהארץ, המתלונן התגבר על נסים ותפס את הנאשם בכתף. צפיתי, שוב ושוב, בסרטון ולא עלה בידי לראות זאת. נהפוך הוא - ראיתי שנסים מושך את המתלונן מעל לנאשם ומחזיק בו ושהמתלונן נמצא בין הנאשם לבין נסים כשפניו אל נסים.

62. אני דוחה את גרסתו של הנאשם לפיה הוא אחז בסכין בידו השמאלית ואני דוחה את גרסתו לפיה המתלונן אחז בכתפו השמאלית והוא הניף את ידו על מנת להשתחרר ממנו. עדותו זו מנוגדת לעדותו של נסים וכן לסרטון, בו ניתן לראות שהנאשם מניף את ידו **הימנית**, האוחזת בסכין וכן ניתן לראות את המתלונן כשהוא אחוז על ידי נסים ופניו אל נסים. ראו דברי נסים בהודעתו ת/33, שו' 32-34: **"... תפסתי את עבד מהחולצה שלו ומשכתי אותו הצדה ואז יצא מצב שאני עומד ומחזיק אותו בכתף שלו כשאני מולו ואז מוניר קם מהרצפה ונתן לעבד שתי דקירות בגרון"**. על תיאור דומה חזר נסים גם בבית המשפט. במצב דברים זה (הנראה היטב גם בסרטון) המתלונן כלל לא יכול היה לתפוס בכתפו השמאלית של הנאשם.

63. הנאשם טען שהוא לקח את הברזל לא בכוונה להרביץ למתלונן, אלא מפני שהוא חשב שהמתלונן רוצה להרביץ לו, אך לא היה לו הסבר מדוע הוא יזם את האירוע. לדבריו, זו הטעות שלו וטען שהמתלונן חיפש אותו ולא הוא את המתלונן. כאמור - לא כך עולה מהראיות.

64. הנאשם טען שרואים את המתלונן רץ לכיוון שלו כדי לתקוף אותו: "... הוא ירד ישירות מהרכב ואז רואים שהבן אדם רץ לכיווני ורוצה לתקוף אותי, ותפס אותי מפה והשכיב אותי על הרצפה והתחיל לתת לי מכות". דברים אלה אינם עולים בקנה אחד עם מה שנראה בסרטון. המתלונן אינו רץ לכיוון הנאשם כדי לתקוף אותו, אלא להיפך; הנאשם יוצא מהג'יפ מיד כשהג'יפ נעצר והלך במהירות לכיוון דלת הנהג של רכב המתלונן כשהוא אוחז בברזל המשונן בידו וניתן לראות שהמתלונן יוצא מרכבו כאשר הנאשם כבר קרוב לדלת הנהג.

65. למרות שהנאשם אישר שגרסאותיו במשטרה (בהן הוא מאשים אחרים, אלמונים, בתקיפתו של המתלונן) אינן אמת, בבית המשפט הוא המשיך לנסות ולגולל את האשמה על "אחרים". כך נהג כאשר נשאל כיצד להב של המקלף שאורכו מילימטר אחד, יכול היה לגרום לחבלות שנמצאו אצל המתלונן:

"ש: ... רק תסביר לי רק איך להב של אורך של מילימטר גורם לחתך של 2-3 ס"מ ואני מראה לך את התמונה, תראה איזה עומק של חתך בפנים של עבד, איך זה קרה מסכין של מילימטר?

ת: אולי זה לא ממני.

ש: הבנתי, או קיי. אז אתה אומר 'אני עשיתי לו ככה יד אחורה עם הסכין',

ת: אני הזזתי, עשיתי תזוזה ככה להרחיק אותו וברחתי.

ש: ומישהו אחר עשה לו את זה?

ת: אמרתי את זה בחקירות אבל אני לא יודע אם מישהו אחר עשה לו את זה או מישהו לא עשה לו את זה, לא יודע."

66. בהמשך חקירתו מודה הנאשם שהוא היה במקום בעת "הקטטה", אבל שוב מנסה להאשים אחרים בפציעתו של המתלונן ומוסר תשובות מעורפלות.

"ש: אז כשאתה אומר שהגעת רק אחרי הקטטה זה שקר.

ת: שהגעתי אחרי הקטטה? זה שקר.

ש: סבבה. וכשאתה אומר שמי שתקף את עבד זה מישהו מהשטחים זה גם שקר.

ת: לא, אני לא אמרתי מישהו מהשטחים, אני אמרתי אולי יש מישהו שתקף אותו כי היה שם מישהו מהשטחים והיה עוד 2 אנשים. אמרתי אולי מישהו תקף אותו.

ש: אבל זה שקר כי אנחנו יודעים שאתה תקפת אותו.

ת: לא, גם זה יכול להיות, כי אני במקלף, מה שהיה ביד שלי ומה שאני עשיתי, אני לא התכוונתי ולא דקרתי ולא עשיתי ולא היה לי סכין לעשות לו כזה נזק. זה לא משהו

נורמלי. זה לא משהו הגיוני.

- ש: אתה ראית שתוקפים את עבד? שמישהו אחר תוקף את עבד?
- ת: אני ראיתי שיש אנשים תופסים את עבד.
- ש: תענה לשאלות יהיה יותר קל. האם אתה ראית מישהו אחר חוץ ממך בעיניים שלך תוקף את עבד?
- ת: מה תוקף אותו כאילו, עם מה?
- ש: מכות, אגרופים, סכין, אבן מהירח, משהו.
- ת: היה עוד 2 אנשים והיה (לא ברור), מה כאילו אחד מחזיק את השני.
- ש: מישהו מהם תקף את,
- ת: ויש תזוזות של ידיים וזה. אבל מישהו ספציפי כאילו תקף אותו וראיתי אותו מול העיניים? לא.
- ש: לא.
- ת: אבל היה ידיים והיה תזוזות והיה תנועה שם והיה אנשים, אבל לא ספציפי מישהו דקר אותו, לא ראיתי".

67. גם כאשר מראים לנאשם את הקטע בסרטון, בו נסים מושך את המתלון מעליו ושלושתם עומדים, כאשר המתלון נמצא בין נסים לבין הנאשם ופניו אל נסים, אומר הנאשם שזה לא הוא, שהוא היה מתחת לרגליים של המתלון ואחר כך ברח אל הג'יפ וטוען שמי שעומד מאחורי המתלון זה מישהו אחר:

- ש: "... רואים אותך עומד עם הפנים לעבד,
- ת: אדוני, זה מי שהגיע משם זה לא אני, אני למטה. אני לא הגעתי משם, אני לא הלכתי לרכב וחזרתי עוד פעם.
- ש: איפה למטה? זה אתה?
- ת: תחזור, תחזור בסרטון, זה מישהו הגיע מלמעלה, זה לא אני. אני כל הזמן הייתי מתחת לרגליים שלו וברחתי לכיוון הג'יפ, מאיפה אני אבוא מלמעלה?"

רק לאחר חקירה נוספת, ממושכת, מודה הנאשם ש"אולי" הוא זה שפצע את המתלון אך עומד על טענתו שהוא לא התכוון לעשות כן. וכך אמר: "לא דקרתי אותו, מה פתאום. אני לא דקרתי אותו בכלל, לא התכוונתי לדקור

אותו ולא עשיתי כלום. הוא קיבל ממני, תשמע, אולי הוא קיבל את הפציעה ממני, כן, אבל התכוונתי לדקור אותו? לא דקרתי אותו".

68. בנוסף, בניסיון לשכנע שהוא לא חתך את המתלונן בכוונה, אמר הנאשם שהוא החזיק את המקלף בידו השמאלית, בעוד שהוא ימני: "... אם אני הייתי מתכוון לדקור את עבד ורוצה לעשות לו משהו, קודם כל אני בן אדם שמשמש ומתעסק וכותב ביד ימין, ביד ימין אני במברג מתעסק, ביד ימין, בן אדם ביד ימין מתעסק והמקלף היה לי ביד שמאל ואני עשיתי תזוזה ביד שמאל והוא קיבל, תסתכל על המכה, איך שעבד עומד מהצד הזה עומד, הוא קיבל את המכה מאיזה צד? מצד ימין שלו, זה אומר שהוא קיבל את המכה מיד שמאל. אם הייתי מתכוון או היה לי דוקרן או סכין, כמו שאמרת, או הייתי מתכוון לדקור אותו אז השתמשתי [הכוונה היא - הייתי משמש, ת.ש.נ.] ביד ימין שלי".

ברור לחלוטין שאין אמת בדבריו אלה; נסים העיד שהנאשם הוציא את הסכין מהכיס הימני של מכנסיו, כך שלא ייתכן שהוא עשה זאת בידו השמאלית, מה גם שבסרטון ניתן לראות, בבירור, שהנאשם דוקר את המתלונן בידו הימנית ולא השמאלית.

סיכום ביניים

69. נוכח כל האמור לעיל, אני קובעת שהנאשם יצא מהג'יפ כשהוא אוחז בברזל המשונן, במטרה להכות את המתלונן ולחבול בו וכי כאשר הדבר לא עלה בידיו, עקב התגוננותו של המתלונן, הוא הוציא סכין מכיס מכנסיו ובאמצעותו חתך את המתלונן בצווארו ובפניו וגרם לו חבלה חמורה, כמתואר בתיעוד הרפואי ובתמונה, כל זאת - בעוד המתלונן אוחז בידיו של נסים ולאחר שהאדם הנוסף הגיע אליהם ועזר לנסים.

הוכחו, אפוא, מעבר לספק סביר, היסוד **העובדתי של חבלה חמורה וכן העבירה של החזקת סכין, המיוחסת לנאשם בכתב האישום.**

טענת ההגנה העצמית

70. הסנגור נתלה באמירתו של נסים במשטרה לפיה המתלונן "**פוצץ את הנאשם במכות** וטוען כי לא הייתה לנאשם ברירה אלא להגן על עצמו ומכל מקום - נוכח הנסיבות, אין מדובר בעבירה של **חבלה בכוונה מחמירה**, לפי סעיף 329(א)(1) + (2) לחוק אלא, לכל היותר בעבירה של **פציעה**, לפי סעיף 334 לחוק העונשין שזו לשונה: "**הפוצע חברו שלא כדין, דינו - מאסר שלוש שנים**".

71. כאמור, טענת הנאשם בדבר הגנה עצמית נטענה בקושי בחצי פה. על פי נסיבות האירוע, כפי שהן נראות בסרטון ואפילו על פי הנסיבות כפי שהן מתוארות על ידי הנאשם, אין כל בסיס לטענה זו;

תנאיה של ההגנה העצמית קבועים בסעיף 34' לחוק העונשין, כדלקמן:

עמוד 27

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מיידי כדי להדוף תקיפה שלא
בדין שנשקפה ממנה סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של
זולתו; ואולם, אין אדם פועל תוך הגנה עצמית מקום שהביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך
שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים."

בנוסף, סעיף 34טז לחוק העונשין קובע סייג, כלהלן:

"הוראות סעיפים 34, 34א ו-34ב לא יחולו כאשר המעשה לא היה סביר בנסיבות הענין
לשם מניעת הפגיעה."

הנטל להוכיח הגנה עצמית מוטל על הנאשם, במידת הוכחה של ספק סביר בלבד ולא מעבר לכך (סעיף 34ה'
לחוק העונשין).

72. חמישה הם יסודותיה של ההגנה העצמית;

א. **הדיפת תקיפה שלא כדין, שנעשתה כלפי הטוען להגנה** - נדרש שמטרת ההגנה העצמית תהא
הדיפת תקיפה שלא כדין, שהעמידה את המותקף או זולתו בסכנת פגיעה מוחשית, שהסתברותה איננה
ערטילאית.

ב. **נחיצות** - נדרש, שפעולותיו של המותקף (הנאשם) היו נחוצות לשם הדיפת התוקף, בשני מובנים.
האחד - מידת הכח שהיה על המותקף להפעיל נגד התוקף כדי להדוף את הסכנה והשני - העדר אלטרנטיבות
אחרות, פחות פוגעניות, להדיפת התוקף.

ג. **מידות** - נדרש, שההגנה העצמית תופעל רק כאשר הסכנה ממשמשת ובאה ולא לפני כן. עם זאת, אין
לדרוש מהמותקף שימתין לתקיפתו ורק אז יפעל כנגד התוקף ויש להכיר בנסיבות שבהן המותקף יבצע פעולת
הגנה מוקדמת, בבחינת "הבא להרגך השכם להרגו".

ד. **סבירות** (סעיף 34טז לחוק העונשין) - יש לשקול את **חומרת הסכנה שיוצר התוקף, מול מידת
הכוח שהפעיל המותקף**. אם המעשה שעשה הנתקף לא היה סביר לשם מניעת הפגיעה, לא תקום לו הגנה
עצמית. זהו גם קו הגבול שבין שימוש בכוח כהגנה, לבין שימוש בכוח ממניעי נקמה. מעשה "ענישה" בתגובה
לתקיפה איננו סביר". מדובר בדרישה אובייקטיבית, המביאה בחשבון את האינטרסים הלגיטימיים של המותקף
להגנה על חייו, גופו ורכושו.

ה. **תרומת התנהגות** - נדרש שהמותקף לא הביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה, תוך שהוא צופה מראש
את אפשרות התפתחות הדברים. בחינתו של רכיב זה תעשה במבט לאחור אל הדרך שבה נקלע המתגונן למצב
בו התאפשרה תקיפתו. לעניין זה ראו את פסק הדין שניתן בע"פ 7712/12 פלוני נ' מדינת ישראל
(23.05.2013) במקרה אשר דומה במידת מה, בעובדותיו, לעניינו.

73. דומה שאין צורך להרבות מילים על מנת להבהיר מדוע תנאי ההגנה אינם מתקיימים בענייננו ולכן אתייחס לכך רק בקצרה;

א. **הדיפת תקיפה שלא כדין, שנעשתה כלפי הטוען להגנה - הנאשם** היה זה שיזם את האירוע, ביקש לסמן למתלונן לעצור יצא מהג'יפ והלך במהירות לכיוון רכבו של המתלונן, שכשהוא אחוז בידו את הברזל המשונן. **המתלונן** הוא זה שהתגונן מפני תקיפת הנאשם אותו. אמנם, לאחר שהמתלונן, שהוא גדל-גוף יותר מהנאשם, הצליח להפיל את הנאשם על הארץ והיכה בו, היה הנאשם בעמדת התגוננות אולם זאת - למשך כחמש שניות לכל היותר, שכן נסים משך את המתלונן מעליו. כזכור - הנאשם עצמו אמר שהמכות שהיכה בו המתלונן לא היו רציניות ושהוא הצליח לחמוק מבין רגליו.

זאת ועוד - בנסיבות בהן חתר הנאשם את צווארו ופניו של המתלונן, הוא לא עמד בסכנת פגיעה מוחשית, שכן המתלונן היה אחוז בידיו של נסים, פניו היו לכיוונו של נסים ולא נשקפה ממנו כל סכנה לנאשם. דבר לא מנע מהנאשם לעזוב את המקום (כזכור - דחיתי את טענתו של הנאשם לפיה המתלונן אחז אותו בכתפו - טענה כבושה שלא נתמכה בעדותו של נסים, אשר כלל לא נשאל על כך - ככל הנראה מאחר שהטענה עלתה, לראשונה, בעדותו של הנאשם אשר העיד לאחר שנשמעה עדותו של נסים) ומנוגדת לאשר נראה בסרטון.

ב. **נחיצות** - כאמור, פעולתו של הנאשם כלל לא הייתה נחוצה לשם הדיפת המתלונן, שכן הנאשם דקר את המתלונן לאחר שנסים כבר משך אותו מעליו ואחז בו (והאדם הנוסף הגיע למקום ועזר לנסים). לא היה כל צורך בשימוש בסכין נגד המתלונן, שידיו ריקות והוא אחוז בידי נסים. בנוסף, כאמור בס"ק א' לעיל, דבר לא מנע מהנאשם מלעזוב את המקום.

ג. **מידיות** - יסוד המידיות, הדורש כי מעשה ההתגוננות יתבצע רק מרגע שהוא דרוש באופן מיידי על מנת להדוף את התקיפה, ויפסק משאינו נדרש עוד להשגת מטרה זו - ע"פ 5266/05 - בוריס זלנצקי נ' מדינת ישראל. תק-על 2007(1), 2489. רק בנסיבות בהן נדרשת תגובה מידית להדיפת התקיפה, כדי למנוע פגיעה בנאשם ורק כאשר אין לנאשם דרך אחרת למנוע תקיפה צפויה, יוכל הוא ליהנות מסייג ההגנה העצמית. [ראו: ע"פ 1713/95 פרידמן נ' מדינת ישראל, פ"ד (נ1) 265]; ע"פ 4191/05 אלטגאוז נ' מדינת ישראל, (25.10.06).

כאמור - בהיות המתלונן אחוז בידי נסים, לאחר שהוא משך את המתלונן מהנאשם, לא נשקפה ממנו כל סכנה לנאשם.

ד. **סבירות** (סעיף 34טז לחוק העונשין) - יש לשקול את **חומרת הסכנה שיוצר התוקף, מול מידת הכוח שהפעיל המותקף**. גם אילו הייתי מקבלת את גרסתו של הנאשם לפיה המתלונן אחז בכתפו (וכאמור - אינני מקבלת אותה) דקירתו של הנאשם את המתלונן איננה עומדת בתנאי הסבירות ואף רחוקה היא ממנו ת"ק פרסה !

הגנה עצמית איננה "תשובה" לתקיפה שכבר התרחשה, אלא צריך שפעולת ההגנה העצמית תמנע תקיפה, אשר קיימת סכנה שתתרחש, אם לא תינקט פעולת ההגנה, היינו - על ההגנה לקדם פני העתיד.

שימוש בסכין וחיתוך צווארו, אזנו ופניו של המתלונן, כפי שעשה הנאשם, לא נעשו לשם מניעת תקיפתו על ידי המתלונן, אלא כמעשה "ענישה".

ה. **תרומת התנהגות** - בנסיבות הענין, בהן הנאשם יזם את האירוע, יצא מהג'יפ כשבידו הברזל המשונן והלך לכיוון המתלונן, אשר ישב ברכבו, אין לומר שהמתלונן יזם את התקיפה.

אין גם לבוא בטרוניה אל המתלונן אשר יצא מרכבו על מנת להגן על עצמו ולא יכולה להיות מחלוקת שהמתלונן לא יכול היה לצפות שהנאשם ישלוף סכין מכיסו וידקור אותו. המתלונן הסביר, בחקירתו הנגדית, שהוא יצא מהרכב כי טוב יותר להגן על עצמו כאשר הוא מחוץ לרכב מאשר כאשר הוא יושב בתוך הרכב: "מה יותר טוב? להגן על עצמי שאני ישב בתוך האוטו או שאני מחוץ לאוטו?". הסבר זה סביר ומתקבל מאד על הדעת.

כזכור - הנאשם הוא זה אשר, מלכתחילה, יזם ויצר את הסיטואציה ואף הסלים אותה בשליפת הסכין ובדקירת המתלונן, ללא כל הצדקה.

74. לאור כל האמור לעיל, אני דוחה **מכל וכל** את טענת ההגנה העצמית של הנאשם. הנאשם לא פעל בהגנה עצמית וגם לא בנסיבות הקרובות לסייג זה (כטענת הסנגור).

חבלה חמורה

75. הנאשם הואשם בביצוע עבירה של חבלה בכוונה מחמירה - עבירה לפי סעיף 329(א)(1) + (2) לחוק העונשין, שזו לשונו:

"329(א) העושה אחת מאלה בכוונה להטיל באדם נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה, או להתנגד למעצר או לעיכוב כדין, שלו או של זולתו, או למנוע מעצר או עיכוב כאמור, דינו - מאסר עשרים שנים:
(1) פוצע אדם או גורם לו חבלה חמורה, שלא כדין;
(2) מנסה שלא כדין לפגוע באדם בקליע, בסכין, באבן או בנשק מסוכן או פוגעני אחר."

76. המונח "חבלה חמורה" מוגדר בסעיף 34כד' לחוק העונשין, כדלקמן:

"חבלה העולה כדי חבלה מסוכנת, או הפוגעת או עלולה לפגוע קשות או לתמיד בבריאות הנחבל או בנוחותו, או המגיעה כדי מום קבע או כדי פגיעה קבע או פגיעה קשה באחד האיברים, הקרומים או החושים החיצוניים או הפנימיים".

77. דומה שלא יכול להיות ספק, כי החבלה המתוארת במסמכים הרפואיים שהוגשו (ת/28-30) היא חבלה חמורה, כהגדרתה בסעיף 34 כד' לחוק. חתכים כפי הנראים בתמונה וכפי המתוארים בתיעוד הרפואי ובכללם - חתך ארוך אשר מגיע עד לבלוטת הרוק, עונים על ההגדרה של חבלה אשר **"עלולה לפגוע קשות או לתמיד בבריאות הנחבל או בנוחותו"**, וכן להגדרה של חבלה **"המגיעה כדי פגיעה קשה באחד ... הקרומים ... החיצוניים או הפנימיים"**. מקל וחומר שהחבלות שגרם הנאשם למתלונן מהווה **"פציעה"**, שהוא היסוד העובדתי החלופי, הנדרש בסעיף 329(א)(1).

ראו: ע"פ 8871/05 יוסף שליו שנגלוף נ' מדינת ישראל (12.03.2007) אליו הפנה הסנגור, שם הובהר, כי **"היסוד העובדתי של העבירה לפי סעיף 329(א)(1) אינו מחייב שתיגרם בפועל תוצאה של חבלה חמורה, ודי בפציעה"**.

היסוד הנפשי - "כוונה מיוחדת"

78. סעיף 20 לחוק העונשין מגדיר את היסוד הנפשי, על דרגותיו השונות, כדלקמן:
- "20 (א) מחשבה פלילית - מודעות לטיב המעשה, לקיום הנסיבות ולאפשרות הגרימה לתוצאות המעשה, הנמנים עם פרטי העבירה, ולענין התוצאות גם אחת מאלה:**
- (1) כוונה - במטרה לגרום לאותן תוצאות;**
 - (2) פזיזות שבאחת מאלה:**
 - (א) אדישות - בשוויון נפש לאפשרות גרימת התוצאות האמורות;**
 - (ב) קלות דעת - בנטילת סיכון בלתי סביר לאפשרות גרימת התוצאות האמורות, מתוך תקווה להצליח למנען.**
 - (ב) לענין כוונה, ראייה מראש את התרחשות התוצאות, כאפשרות קרובה לוודאי, כמוה כמטרה לגרמן.**
 - (ג) לענין סעיף זה -**
 - (1) רואים אדם שחשד בדבר טיב ההתנהגות או בדבר אפשרות קיום הנסיבות כמי שהיה מודע להם, אם נמנע מלבררם."**

79. עבירה של חבלה חמורה בכוונה מחמירה דורשת, אפוא, הוכחת **"כוונה מיוחדת"**, היינו - **חפץ/רצון לגרום לתוצאה** האמורה בסעיף - כוונה במובן סעיף 20(א)(1) לחוק העונשין, שהיא **"מטרה לגרום לאותן תוצאות"**.

לענין זה אין די במחשבה פלילית מסוג פזיזות האמורה בסעיף 20(א)(2) לחוק העונשין (היינו - פזיזות, אדישות

או קלות דעת) לגבי האפשרות של גרימת התוצאות האמורות, אלא יש צורך **ברצון** לגרום להן.

ראו דברי כבוד השופט דנציגר בע"פ 4277/12 זורב בכוראשוילי נ' מדינת ישראל (28.7.2013) (להלן: "עניין בכוראשוילי").

"... כדי להרשיע בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה יש להוכיח 'כוונה מיוחדת' לפגיעה באדם ואין די ברשלנות, פזיזות או קלות דעת לאפשרות של פגיעה כאמור [ראו למשל: חוות דעתי בע"פ 7085/07 מדינת ישראל נ' פלוני (5.5.2008)] [פורסם בנבו], פסקה 32]. נדרש להוכיח כי הפגיעה בוצעה מתוך כוונה לגרום חבלה חמורה [ראו למשל: חוות דעתה של השופטת (כתוארה אז) מ' נאור בע"פ 10423/07 מדינת ישראל נ' סטרין (11.6.2008)] [פורסם בנבו], פסקה 10]."

80. מאחר שלא ניתן לבחון את אשר בנפשו של אדם, למדים על כוונתו של אדם מתוך מעשיו, על נסיבותיהם, כפי שהוכחו בבית המשפט ועל פי החזק לפיה שאדם מתכוון לתוצאות הטבעיות של מעשיו: "על הכוונה לגרום חבלה חמורה ניתן ללמוד מחזקת הכוונה לפיה בני אדם המבצעים פעולה מודעים לרוב לטיב הפיזי של מעשיהם ובכלל זה לתוצאה הטבעית של פעולותיהם כן ראו: ע"פ 1632/95 משולם נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(5) 534, 551 (1996); ע"פ 3799/14 אבו שנב נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (17.8.2015).

אפנה בעניין זה אל סיכום ההלכה מפי כבוד השופט א' רובינשטיין בע"פ 2148/13 פלוני נ' מדינת ישראל (16.12.2014): "ט'... על הכוונה לגרום חבלה חמורה לומד ככלל בית המשפט מ'חזקת הכוונה', שלפיה בני אדם המבצעים פעולה 'מודעים לרוב לטיב הפיזי של מעשיהם', ובכלל זה לתוצאה הטבעית של פעולותיהם (ע"פ 6019/09 קילאני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2010)). חזקה זו, המבוססת על נסיון החיים, אינה חזקה חלוטה, ודי בכך שהנאשם עורר ספק סביר בראיות המקימות את החזקה, על מנת להפריכה (ע"פ 10110/03 גמליאל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2006); ע"פ 413/10 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2011); ע"פ 6066/94 חסן נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(4) 326 (1997)).

י' יסוד נפשי של כוונה לתוצאה מצוי גם בעבירה חמורה יותר של רצח 'בכוונה תחילה', אם כי על סעיף זה לא חל סעיף 20(א)(1) לחוק העונשין, אלא סעיף 301 לו, המגדיר 'כוונה תחילה' (רבין וואקי, עמ' 379). בהקשר השימוש ב'חזקת הכוונה' לצורך הוכחת אחד היסודות ('ההחלטה להמית') המרכיבים את היסוד הנפשי הנדרש בעבירת הרצח, נקבע, והדברים יפים בשינויים המחויבים גם לענייננו, כי 'משמעותה של החזקה היא שבהיעדר ראיות לסתור ובהתקיים נסיבות חיצוניות מתאימות מוחזק המבצע כמי שמתקיימת בו הכוונה באופן שהוא צפה את התוצאה ורצה בה' (ע"פ 228/01 כלב נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(5) 365, 376 (2003) (השופטת-כתארה אז-ביניש)).

י"א. היסוד הנפשי הנדרש בעבירת הרצח, שכאמור מוכח בעיקרו באמצעות 'חזקת הכוונה', יכול שיתגבש גם כתגובה ספונטנית רגעית, ולא דווקא לאחר מחשבה ותכנון מוקדמים (ע"פ 512/89 דניאלס נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(2) 496 (1991)): יסוד 'ההחלטה להמית' יכול להתגבש כהרף עין, אף במהלכו של האירוע הקטלני גופו וכי המבחן היחיד להתקיימותו נעוץ בשאלה אם גם בפרק זמן קצר ביותר אכן חזה הממית את תוצאות מעשיו וחפץ בהגשמת כוונתו (ע"פ 7520/02 חמאתי נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(2) 710, 716 (2004) (השופטת חיות)). **בדומה לכך, ואולי מחומר וקל, יכול היסוד הנפשי בעבירת החבלה בכוונה מחמירה להתגבש כהרף עין.** אף אם נקבל את הטענה כי המערער

פעל מתוך 'כעס עיוור', הנה מעשיו הקשים, ריבוי הפגיעות, הניסיון לפגוע במתלוננת באמצעות סכין חרף זעקות הכאב ותחנוניה, מלמדים, כי היה מודע למעשיו, התכוון לתוצאות הנובעות מהם, וכי התגבשה הכוונה היוצרת את היסוד הנפשי הנחוץ, ולוא לרגע קט".

81. מעשיו של הנאשם הם שמלמדים על כך שהוא התכוון לחבול במתלונן חבלה חמורה; כפי שכבר נאמר מספר פעמים, הנאשם יזם את המפגש של האירוע האחרון; הוא יצא מהג'יפ כאשר הוא נושא את הברזל המשונן ומיהר לדלת הרכב של המתלונן, אשר ישב ברכבו. הוא ניסה לתקוף את המתלונן באמצעות הברזל וכשהמתלונן הגן על עצמו הוא נאבק עם המתלונן כשהברזל בידו. כשלא עלה בידו לחבול במתלונן באמצעות הברזל, שלף סכין מכיסו וחתך את המתלונן בצווארו ובפניו, לא פעם אחת אלא מספר פעמים - לפחות פעמיים וככל הנראה שלוש פעמים (כפי שעולה מהחבלות ומהסרטון) וזאת - לאחר שנסים כבר משך את המתלונן מעליו ואחז בו, הכול - כפי שפורט לעיל.

התוצאה הטבעית של שימוש בסכין באופן בו השתמש בו הנאשם, היא חבלה/פציעה חמורה באזור הראש והצוואר. עובדה זו בצירוף נסיבות האירוע, כפי שפורטו לעיל, מוכיחות, מעל לספק סביר, כי התגבשה אצל הנאשם כוונה לגרום למתלונן חבלה חמורה. לכך נוספת עדותו של נסים במשטרה, לפיה הנאשם אמר לו שהוא עשה את אשר עשה בגלל כבוד המשפחה, המחזקת מסקנה זו.

82. בנסיבות אלה אני קובעת כי הנאשם התכוון לחבול במתלונן חבלה חמורה וכי התקיים בו גם היסוד הנפשי של "כוונה מיוחדת", כנדרש בסעיף 329(א) לחוק.

סעיף האישום

83. אני דוחה את טענת הסנגור לפיה העובדות שהוכחו אינן "מתאימות" לעבירה על סעיף 329(א) לחוק וכי היה על המאשימה להאשים את הנאשם בעבירה שבחומרתה פחותה כגון, סעיף 334 לחוק ביחד עם סעיף 335(א)(1) לחוק.

אין ספק שהעובדות מגבשות עבירה על סעיף 334 לחוק, אולם לא זו השאלה; השאלה היא האם הן מגבשות עבירה חמורה יותר, של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, בה הואשם הנאשם (שאלה התלויה, כמובן, גם בהוכחת היסוד הנפשי של העבירה החמורה).

84. בנימוקיו המבססים, לשיטתו, הרשעה בעבירה של פציעה ולא של חבלה חמורה בכוונה מחמירה, טוען הסנגור שהנאשם לא חיפש את המתלונן ושהנאשם לא יזם את המפגש האחרון (במהלכו אירע האירוע) אלא המפגש היה אקראי.

בכך שהמפגש היה אקראי אין צורך לשכנע, שכן עובדה זו נכללת בעובדות כתב האישום ואין עליה מחלוקת. מוסכם (כפי שכתוב בכתב האישום) שהנאשם הבחין באקראי, ברכבו של המתלונן.

אולם, מכאן ואילך נסע הנאשם מאחורי המתלונן והיוזמה של המפגש הייתה של הנאשם, שהרי, אין חולק שהנאשם היה זה שביקש מנסים להבהב למתלונן על מנת שהמתלונן יעצור את רכבו. בנוסף, הנאשם היה זה שיצא מהג'יפ עם הברזל בידו, לעבר רכבו של המתלונן, אשר תחילה נשאר לשבת ברכב ויצא רק כאשר הנאשם התקרב אליו עם הברזל בידו.

85. אין גם מחלוקת שהנאשם לא שם את הברזל המשונן בג'יפ וכי את הברזל הביא נסים, לשם תיקונו. אולם, ההחלטה לקחת את הברזל ולנסות לתקוף באמצעותו, את המתלונן הייתה כולה של הנאשם. עצם לקיחת הברזל מעידה על כוונותיו של הנאשם לחבול במתלונן. כזכור - דחיתי את טענתו לפיה הוא לקח את הברזל כי פחד מהמתלונן. אם היה פוחד מהמתלונן, לא היה כלל יוזם את המפגש ולא היה יוצא מהג'יפ וממהר לרכבו של המתלונן על מנת להתעמת אתו.

86. טענת הסנגור לפיה הנאשם ירד מהג'יפ עם פס השיניים "אולי כדי להפחיד וכדי שהמתלונן יברח" אינה תואמת את העובדות שאינן שנויות במחלוקת, היינו - שהנאשם היה זה שביקש מנסים לסמן למתלונן שיעצור את רכבו, עקף אותו ונהג כפי שנהג על מנת לגרום למתלונן לברוח?! ? אדם המפחד מאחר אינו **גורם** למפגש פיזי בינו לבין האחר, אלא **במנע** ממפגש כזה. זאת ועוד - אילו הנאשם היה פוחד מהמתלונן הוא היה מבקש מנסים להתלוות אליו ולא יוצא לפניו מהרכב והולך במהירות אל רכבו של המתלונן כשהברזל בידו.

87. הסנגור לא טען הגנה מן הצדק ולשאלתי בעת שמיעת סיכויי הבהיר שהוא אינו טוען טענה זו. עם זאת, הוא הפנה, בסיכומיו, למספר דוגמאות של פסקי דין/גזרי דין, אשר דנו בנסיבות עבירה חמורות מהנסיבות אשר במקרה דנן, אולם אין להסיק מכך שנסיבות המקרה דנן אינן מגבשות עבירה של חבלה חמורה בכוונה מחמירה. יש לבחון אם הנסיבות שהוכחו מגבשות את היסודות העובדתיים של העבירה ואת היסוד הנפשי הנדרש וככל שהתשובה לכך חיובית (כפי המסקנות אליהן הגעתי במקרה דנן) יש להרשיע את הנאשם במיוחס לו.

88. בניסיון לשכנעני כי אין להרשיע את הנאשם בסעיף החמור [329(א)(1) או (2) לחוק, אלא בסעיפים קלים יותר - 334 או 333 לחוק], הפנה הסנגור גם לדוגמאות למקרים בהם הורשעו נאשמים, שדקרו מתלוננים וגרמו להם חבלות חמורות, בסעיפים קלים יותר מאשר 329(א) היינו בעבירות על סעיפים 335(א)(1); 334 לחוק; סעיף 333, יחד עם סעיף 335(א)(1) לחוק וכדו'.

89. לא ניתן להקיש ישירות מהמקרים הנ"ל לענייננו, שכן ברוב המקרים מדובר בהסדרי טיעון בהם סעיפי העבירה שונו לקולה ובאחד מהם [בת"פ (מחוזי חי') 39592-08-18 מדינת ישראל נ' ווסאם דאוד (31.03.2019)] לא ניתן לדעת מגזר הדין (שניתן לאחר הודיית הנאשם) אם הנאשם הורשע בסעיף המקורי בו הוא הואשם בכתב האישום או שמא הסעיף שונה, לקולה, במסגרת הסדר הטיעון.

כל מקרה נדון לגופו ועל פי עובדותיו וממילא, בחירת סעיפי האישום היא פררוגטיבה של המאשימה והתערבות בשיקול דעתה תיעשה רק במקרים קיצוניים ביותר, שאין ענייננו נמנה עמם. כך גם אין לבוא אל המאשימה בטרניה על כך שאין היא מסכימה להסדר טיעון אשר משנה, לקולה, את סעיף העבירה בו בחרה להאשים את הנאשם.

90. במקרה דנן, העובדות שהוכחו וכן גם היסוד הנפשי שהוכח, מגבשים (כאמור לעיל) עבירה על סעיף **329(א)(1)** לחוק ויש להרשיע את הנאשם בעבירה זו.

האישום בנהיגה פזיזה ורשלנית

91. בגין נהיגתו של הנאשם בעת בריחתו מהמקום לאחר האירוע, הוא הואשם בעבירה על סעיף **338(א)(1)** לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"(א) העושה אחת מאלה בדרך נמהרת או רשלנית שיש בה כדי לסכן חיי אדם או לגרום לו חבלה, דינו - מאסר שלוש שנים:

(1) נהיגה מהירה ופזיזה כפי שתיאר נסים את נהיגתו של הנאשם וזאת - די בכך כדי שאקבע שהנאשם אכן נהג בדרך פזיזה לרשלנית".

92. לגבי אופן בריחתו של הנאשם מהמקום סיפר נסים במשטרה, שהנאשם ברח לג'יפ שהיה מונע והתיישב במקום של הנהג. נסים נכנס מהדלת שליד הנהג, פתח את הדלת האחורית שמאחורי הנהג כדי להוציא את הנאשם מהג'יפ ומשך את הנאשם בחולצתו, אך הנאשם התחיל לנסוע **ועלה לו על הרגל**. נסים קפץ לתוך הג'יפ והנאשם **"נסע בתוך השכונות כמו מפגר ..."** (ת/33 עמ' 3 שו' 34-37). בהמשך אמר: **"צעקתי עליו שיעצור, כמעט היינו עושים שם תאונה עם הנסיעה הזאת שלו"** (ת/33 עמ' 4 שו' 79).

בהודעתו השניה (ת/34) אמר נסים בהקשר זה: **"הוא נוסע כמו משוגע... כמעט עשינו תאונה בגללו"** (עמ' 4 שו' 59).

93. דבריו בבית המשפט היו פחות נחרצים וברורים. בבית המשפט אמר נסים שהנאשם "כמעט" עלה לו על הרגל, אבל לא הכחיש שבמשטרה אמר שהוא עלה לו על הרגל. עם זאת אישר שהנאשם נהג מהר ב"זיג-זג" ושכמעט עשה תאונה ואמר:

"ש: איך היית מתאר את הנהיגה שלו? איך היית מתאר את הנהיגה של מוניר, במילים שלך, אחרי האירוע?"

ת: הוא נהג במהירות, עוד פעם אני מסביר לך, הוא נהג במהירות.

ש: אם אתה אומר שהוא נהג כמו מפגר וכמו משוגע, מה זה אומר?

ת: אותו סגנון בשבילי, מהר יעני זה טס,

ש: טס? טס?

ת: מהתחלה כשהיה ביזג זג כזה כן, הוא נתן טיל...".

בהמשך עדותו שוב ניסה נסים להפחית ממשמעות הדברים ואמר: "איזה מסוכנת, בתוך השכונה נסע 40-50, גם מסוכן. הוא לא טס ב- 200 בתוך השכונה" ובהמשך, בתשובה לשאלת הסגור אם הנאשם נסע במהירות מעל 30-40 קמ"ש, השיב נסים: "לא, לא נראה לי". ובהמשך: "... גם אם אמרתי נהג כמו מטורף או כמו טיל, בן אדם שברח ממכות בסופו של דבר...".

94. הנה כי כן, גם בכך ניסה נסים לעזור לנאשם, בעדותו בבית המשפט ו"גימד" את אופן נסיעתו ממקום האירוע; הוא אישר שלאחר האירוע הנאשם נסע מהר, אבל ניסה להפחית ממשמעות הדברים וכשנשאל אם הנאשם נהג בצורה מסוכנת השיב: "לא בצורה הכי מסוכנת, הכביש מה שעבר (לא ברור) כולו קרצוף, זה בתוך השכונה, זה לא שיש אנשים שם מגורים" וכשהוקראו לו דבריו במשטרה לפיהם הנאשם נהג בצורה פראית וכמעט שעשה תאונה השיב: "בהתחלה הנסיעה כן, בהתחלה הנסיעה כי זה, עברנו בשביל קטן, כל הרכבים מהר פה, אין בעיה, אבל אחרי זה היו, זה מסוכן. אני בעצמי פחדתי [...] שלא נעשה תאונה".

95. הנאשם הודה שבתחילת הנסיעה מהמקום הוא נסע "קצת במהירות", אך טען שבהמשך הדרך כלל לא ניתן לנסוע במהירות בגלל שהכביש צר ושנסים שיקר כאשר אמר במשטרה שהוא נהג במהירות מופרזת "כמעט כמו טייס" ושכמעט עשו תאונה.

אינני מאמינה לדבריו ואין לי ספק שגרסתו של נסים במשטרה, גם בעניין זה, משקפת את האמת. נהיגה באופן המתואר על ידי נסים, היא נהיגה פזיזה ונמהרת שיש בה כדי לסכן חיי אדם - הן את חיי הנוסעים בג'יפ (נסים והנאשם) והן את חיי העוברים ושבים.

96. הוכח, אם כך, מעבר לספק סביר, שהנאשם אכן נהג נהיגה רשלנית ופזיזה, שיש בה כדי לסכן חיי אדם.

התוצאה

97. על סמך כל האמור לעיל, על פי העובדות והממצאים, כפי שנקבעו על ידי בהכרעת דין זו, אני מרשיעה את הנאשם בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום, כדלקמן:

א. **חבלה בכוונה מחמירה** - עבירה לפי סעיף 329(א)(1) + (2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

ב. **החזקת סכין שלא כדין** - עבירה לפי סעיף 186 לחוק העונשין.

ג. **מעשי פזיזות ורשלנות** - עבירה לפי סעיף 338(1) לחוק העונשין.

ניתנה היום, ט' טבת תשפ"א, 24 דצמבר 2020, במעמד הצדדים